ANUL XX. N.-le 20/21

22 FEBRUARIE - 25 MARTIE 1974

Carpații

Depósito legal: M. 8.137-1958.

Director Aron Cotruș † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

CONSTATARI
(INTRE SOLJENITZIN SI MARII INTELECTUALI ROMANI)

SOLJENITZIN a fost pentru câtva timp un militant comunist. Ca orice cetățean, prins în pânza de păianjen a comunismului, și-a îndeplinit cu entuziasm sau resemnare cota de muncă și contribuție literară, spre slava și prosperitatea socialismului dialectic...

In afară de kolhozienii letrați ai celor 120 de Republici «autonome» și «independente» din marele imperiu stalinian, mai nimeni în lumea liberă nu-i cunoștea producția și nici celebra lui barbă de lup de mare. Nu era nici măcar un «ilustru necunoscut»; era, pur și simplu, un inexistent, adică un scriitor local, provincial, neînscris pe rabojul marelui circuit al numelor internaționalizate. Scria, săracul, într'o limbă grea și prea puțin cunoscută în marele Occident cosmopolit.

Talent? Nici vorbă, avea cu carul! Dar un talent excepțional chirchiz, valah sau chiar rus, ca să fie consacrat «mondialmente», trebue să devină proză franceză, germană, sau engleză. Altfel, se usucă în epopea lui marginală.

Dar Soljenitzin n'a făcut proba numai de talent. Prin atitudinea luată la un moment dat față de comunism, s'a dovedit și om de caracter, de curaj, de sacrificiu. In ziua în care și-a dat seama că drumul urmat îl purta spre o mlaștină fără sfârșit, că tot ceeace i se spusese despre comunism nu era decât minciună și înșelaciune, s'a ridicat ca o stâncă împotriva ereziei marxiste și-a metodelor întrebuințate întru robirea omului. Talentul lui n'a mai fost pus în slujba unui regim de opresiune și teroare permanentă asupra ființei umane, ci în folosul luptei de descătușare a acesteia.

Și-a făcut-o cu un curaj, pe care numai oamenii de mare caracter sunt în stare să-l stăpânească. In mijlocul unui regim nemilos, capabil de cele mai înspăimântătoare răsbunări, Soljenitzin și-a luat crucea unei răspunderi capitale: desvăluirea atrocităților comise în numele unei ideologii neumane; înfruntarea unui sistem de descompunere spirituală a individului; mărturisirea agoniei prin care trec neamurile căzute sub dominația socialismului stiințific.

Gestul lui nu poate fi considerat ca o încercare desperată de a-și asigura o «promoțiune» în lumea occidentală, de a deveni un «universal». Când ai soție și copii, când te afli în bârlogul ursului, când cunoști soarta ce te așteaptă pe tine și pe ai tai, nu-ți mai arde de «promoțiuni mondiale» problematice. In genere, taci chitic, închizi ochii și-ți vezi de normă, ca să ai ce mânca. Viața omului contează așa de puțin în societatea comunistă! In plus, Siberia, Liubianca, și Spitalele psihiatrice sunt gata oricând să înghită definitiv și fără urmă orice veleitate neconformistă, orice strigăt de alarmă

Cu atât mai mult actul lui Soljenitzin capătă o aureolă de eroism și caracter. Există în viața omului, ca și a națiunilor, momente în care sacrificiul primează și ordonă atitudinea de urmat. Nimic nu mai contează în acele momente decât gestul care frânge clipa și deschide viitorul. E clipa în care omul își alege calea. Calea trăirei în promiscuitatea căldută a conformismului general sau a înălțării, prin punerea în cumpănă a propriei existențe.

Soljenitzin a avut forța de caracter să rupă în el egoismul, teama de tortură și groaza morții. S'a ridicat cu mândrie acolo unde, calitatea lui de intelectual și patriot, îl obliga să se găsească, pentru binele poporului său și pentru onoarea păturei gânditoare pe care o reprezenta. Gestul lui, înainte de a-l scoate pe el din anonimat, a scos din anonimat întreaga tragedie a națiunilor căzute sub dominația barbară a comunismului. Soljenitzin a împlinit gestul pe care conștiința lui nu-l mai putea ascunde.

Cazul acestui Rus hirsut, dar plin de curaj și caracter, ne mână gândul spre numeroșii intelectuali români, liberi și de renume mondial, ce -și manifestă patriotismul printr'o tăcere sepulcrală, sau — și mai rău — printr'o «subtilă» colaborare cu regimul ce ne ofilește neamul. Nu ne referim la cei sosiți în Occident cu pașaport și asentimentul guvernului bucureștean, pentru a ne da lecții de rezistență patriotică și-a ne îmbuiba cu teoria «socialismului cu chip uman». Alde Goma, Tepeneag și Co. sunt excluși din socoteală, ca nefiind încă... «universali»!

Gândul nostru se intreaptă către cei ce de 30 ani isi duc filozofiile, producțiile pletorice și speranța premiului Nobel in lumea occidentală, fară ca infrastructura lor spirituală să fi simțit nevoia unei răbufniri eroice in fața hecatombei ce macină neamul. Intelepți și «deștepți» in ale politicei, ei nu se lasă duși de nas de chemarea pământului și de suferința neamului. Toate cestea sunt baliverne! Ei sunt realiști, gata să infrunte «cecul» pentru operile publicate in Tara sau să accepte curajos laudele stereotipe din revistele reseriste. Iar când au ocazia să dea câte o intrevedere politico-literară, cu satisfacție demonică isbesc in propriul lor neam și mânjesc cu lături verbale patriotismul celor ce mai cred in reinvierea unei Românii libere.

Aceste medalioane ale culturei și geniului românesc peste hotare n'au făcut dovadă nici de curaj, nici de caracter. N'au simțit chemarea inaltului și nici nu s'au contopit cu suferința poporului român.

Au trăit! Au trăit ca molușcele și s'au realizat ca ele.

Au umplut biblioteci intregi cu studii savante, dar n'au adus un gram de entuziasm in lupta titanică a epocei și nici o adiere de speranță in sufletele celor de acasă. N'au avut curajul renunțării, nici forța daruirei. Au lăsat aceste atribute plebei sentimentale și idealiste, uitând că numai prin curaj și caracter individul se desprinde de țărână, se deosebește de larvele umane și se implinește in spirit.

E trist și dureros să se ajungă la astfel de constatări, când aceste personagii au avut privilegiul să se bucure de o libertate totală de gândire și exprimare. N'au fost inchise și torturate la Aiud, Pitești, Canal... N'au fost trezite noaptea in țăcănit de arme și uși sparte cu patul de pușcă... N'au fost chemate in bârlogul marilor cerberi ai «producției literare» pentru a primi instrucțiuni de cum să decurgă «lucrarea». Si câte altele!...

Plini de ei insiși, n'au priceput că soarta nu le-a acordat acest privilegiu pentru a le da o satisfacție personală, a-i umple de bucurii particulare A FUSESERA ALESI PENTRU O MISIUNE. Aceea de a fi călăuzele in acest Occident, când alții mușcau țărâna și-și scuipau plămânii, pentru a duce greul exilului, pentru a fi stegarii destinului românesc.

N'au simțit-o și n'au ințeles-o!

De-aceea, azi, ni se strânge inima de durere in fața cumplitei inconștiențe și lașități ce-și răsfrânge umbra peste viitorul răsboirei in care suntem incleștați. Când Soljenitzin devine mare prin curaj și-și ridică neamul printr'o probă de caracter, marii noștri intelectuali se complac in combinații coexistențialiste, se scaldă in infamie sau se prăbușesc in lașitate. Atunci când Rusul hirsut, cu gust de nagaică pe pielea spinării, își ințelege menirea și ia calea sacrificiului, Valahii noștri (urmași ai Geților nemuritori) își neagă soarta și iau calea invinșilor fără glorie.

O mai fi, Doamne, vreo speranță și pentru oropsitul nostru popor?

Măcar de-ar ințelege, in ceasul al unsprezecelea, importanța marilor gesturi de renunțare și dăruire!...

CARPATII

POEME

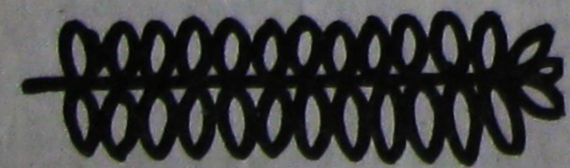
de Ioan I. MIREA

INVINSII

Trudite sunt doar trupurile care au mai rămas
Să stea de veghe și timpului să-i ceară nou popas,
Ca obosite să numere ce s'a pierdut, s'aleagă
Ce-ar mai putea la lupta grea și ultimă să meargă.

Sunt numai tâmple-albite,
Mâini arse, aspre, schilodite;
Bătrâne frunți de veterani
Cunosc doar tinerețea adusă peste ani...

Tot ca atunci, in clipele de rugă înşi aduc aminte
Pământul țării l'au semănat ou morți spre treceri înainte
invinșii, alungă monștrii slăviți de venetici cu semne
Şi în genunchi să spele pământul de blesteme...

LUMINA SA'NEGRIT...

S'a fost deschis Infernul larg
și l-am privit până în fund
ca o metaforă din Apocalips; —
lumina s'a'negrit pe carne albă de femei,
la baruri, în pahare, vinul s'a'negrit,
mașinile invârt roți, malaxoarele troznesc —
ardeau mulțimile în hrube și vaste crematorii
— părea sfârșit de bal, când restul
după cei înecați în bălți
adulmecau delirul și incestul...

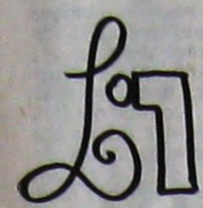
Mephistopheles sta de-o parte
pândind ca noaptea să nu aibe sfârșit;
isi îndemna iubiții ucenici la joc
fără ca memoria inceputului
să-i mai strige din urmă
sau să-i mai întoarcă
spre moartea invierii;
delirul de după perdele și ultimul cânt
asurzise pământul
Şi Lucifer era foarte satisfacut...

Ioan I. MIREA

Paris.

WASHINGTON, MOSCOU SUPERSTARS

par Mihail Sturdza

'HISTOIRE n'a ni commencement ni fin. L'amoebe primitive elle-même n'était pas initiale, et la trompette de Mr. Kissinger, qui est peut-être celle de Jéricho (elle n'a pas encore fait sept fois le tour du monde) n'est pas celle du Jugement Dernier. Il nous faut pourtant bien choisir un point de départ pour tâcher de nous expliquer l'apparition de ces deux *superstars* aux cieux de l'histoire contemporaine et estimer ce que leur influence pourrait avoir de final pour le monde d'aujourd'hui.

Pour des raisons suffisamment valables nous choisissons pour ce point de départ le moment de la Déclaration Balfour.

La situation sur les champs de batailles et les routes maritimes était des plus précaire en l'été 1916 pour la France et la Grande Bretagne. Les dernières publications, par le Foreign Office, des documents relatifs à la Première Guerre Mondiale nous informent que ce fut ce moment que choisirent Messieurs Chaim Weisman et Samuel Landman, deux influantes personalités, appartenant au monde sioniste britannique, pour convaincre les autorités compétantes françaises et britanniques que "le meilleur moyen, et peut-être le seul de décider le Président Wilson à entrer en guerre à côté des Alliés, était de gagner l'énorme influence, peu connue jusque là, des Sionistes aux Etats-Unis et dans le reste du monde et de la mobiliser aux services des Puissances Alliées sur la base d'un échange de bons offices "ainsi que nous le conte Mr. Samuel Landman lui-même dans son livre *La Grande Bretagne, Les Juifs et la Palestine*.

La Déclaration Balfour de 1917 ne fut que le résultat des négociations secrètes judéo-britanniques de 1916. Et lorsque le dernier obstacle à la collaboration du Sionisme et des Alliés fut supprimé par l'effondrement de la Russie Impériale —l'incident du Lusithania ayant été préalablement mené à bonne fin— le Président Wilson et son mentor Edouard Mandell (alias Colonel House), un sioniste de naissance, jettèrent toutes les forces américaines de terre et de mer dans la bagarre universelle, sans y être contraints par quelqu'intérêts spécifiquement américain quelconque.

C'est ce secours providentiel, entièrement du à l'influence juive sur le pouvoir exécutif et législatif aux Etats-Unis, qui donna la victoire aux Puissances Alliées et Associées, et c'est cette victoire qui fit des Etats-Unis, puissance de second ordre jusque là, jalousement cloîtrée dans son isolationisme traditionel, une grande puissance dans les affaires du monde. Nous la verrons de même devenir, un quart de siècle plus tard, comme conséquence d'une nouvelle intervention, decisive une fois de plus, dans les guerres européennes, une fois de plus entièrement due aux pressions et intrigues des forces juives et pro-juives, manipulées par Roosevelt, le Président des Etats-Unis lui-même.

Les Forces qui obligerent le Président Wilson à abandonner brusquement son attitude de *To-proud-to-fight*, étaient celles qui avec le concours d'Alexandre Kerensky (alias Kibitz Adel) avaient pris soins d'éliminer préalablement la Russie des Tzars d'entre les pays au secours desquels les Etats-Unis envoyaient leurs armées, condition indispensable a tout appui juif à la cause des Alliées. Ce sont ces mêmes Forces qui, representées à ce moment là par une poignée de conspirateurs hébreux originaires pour la plus part de New York, et aidées par la fiance juive, s'emparèrent de ce qui avait été la Russie, présidèrent à la naissance de la monstruosité Bolchévique, la firent triompher de la resistance du peuple russe au prix du plus grand massacre d'innocents que l'histoire avait connu jusqu'a ce jour, et mettant en oeuvre toute l'influence qu'elles pouvaient exercer sur les gouvernements et les parlements occidentaux, sauvèrent l'Union Soviétique, chaque fois que ce fut nécessaire, de tous les perils dont elle fut menacée et la tirèrent de tous les embaras économiques et financiers où la conduisait périodiquement l'application de la démente doctrine sociale marxiste.

Ce sont elles qui aiderent la Russie Rouge a établire son industrie lourde et celle de ses armements et la firent accepter dans le concert des peuples civilsés à l'époque de la Ligue des Nations. Elles la sauvèrent d'une dangereuse déroute diplomatique en faisant échouer le Pacte à Quatre, proposé par Mussolini pour assurer l'alliance des pays européens occidentaux contre le danger d'une agression communiste, et firent en échange triompher les partisans de l'Alliance Militaire Franco-Cheko-Soviétique generatrice de la Seconde Guerre Mondiale.

Ce sont elles encore qui, utilisant la pression des Etats-Unis sur le Gouvernement Britannique, le forcèrent à repousser la proposition du Duce —acceptée par toutes les autres parties intéressées— qui aurait arrêté les hostilités entre l'Allemagne et la Pologne dès les premières heures du conflit, et eu permis à l'Allemagne Nationale Socialiste de concentrer le moment venu, toutes ses forces contre l'ennemi communiste, comme le voulait Hitler. Elles jettèrent une fois de plus, pendant la Seconde Guerre Mondiale, toutes les forces armées des Etats-Unis dans une guerre qui n'était pas la leur, sauvèrent ainsi l'Union Soviétique d'une mort certaine et lui permirent finalement d'arriver à la situation prépondérante qu'elle consent a partager pour le moment avec les Etats-Unis.

C'est grâce aux trahisons des complices que ces Forces sans visage surent se gagner aux Etats-Unis que la Russie Soviétique est devenue la seconde bénéficiaire du monopole nucléaire —clef du pouvoir incontestable des deux *superstars*— et la seule qui, n'ayant pas renoncé d'avance à en user offensivement peut seul s'en servir comme moyen de chantage muet dans toutes négociations internationales.

On ne peut parler d'une alliance proprement dite entre les deux Super-Puissances. Ce qui les unit est l'influence qu'exerce sur elles —principalement sur les Etats-Unis— la Force Anonyme qui en ont fait les puissances sans rival qu'elles sont, et la haine commune, essentiellement caractéristique de cette Force Anonyme, du Monde Européen, de sa culture et de ses traditions, ainsi que la ferme decision d'en finir avec ce qui subsiste de son influence et de son prestige dans d'autres continents.

C'est par des efforts parallelles des deux *superstars*, aidés par les partis marxistes des pays respectifs, et par des complicités aux lieux les plus inattendus, que Washington et Moscou ont forcé la Grande-Bretagne, la France, la Hollande et la Belgique à abandonner leurs Empires d'Outremers. C'est de concert qu'elles agissent aujourd'hui pour forcer le Portugal a en faire de même et obliger le monde blanc à abandonner la Rhodesie et l'Afrique du Sud.

C'est de concert, encore, qu'exerçant tous les moyens de pression, même la menace, qu'elles ont convaincu toutes les puissances européenes (la France seule ayant refusé de se conformer) ainsi que l'Australie et la Nouvelle Zelande, de souscrire aux Pactes de Non-Prolifération et de No-Test-Ban, qui enlèvent à ces puissances toutes possibilités de se défendre contre toute pression sérieuse, toute menace, toute attaque des deux Puissances Nucléaires, agissant séparément ou conjointement, comme ce fut le cas en 1956 lors de l'Ultimatum Soviétique à la France et à la Grande-Bretagne, appuyé par la mobilisation de la flotte des Etats-Unis en Mediterranee, contre ces mêmes deux puissances.

C'est par des menees parallèles encore que Washington et Moscou ont arraché du gouvernement de Bonn la reconnaissance du caractère définitif de l'écartelement de l'Allemagne, et aux autres puissances de l'Europe Libre celle des frontières etablies par les Ententes criminelles de Téhéran, Yalta et Potsdam. Et c'est par des pressions prolongées et conjointes que ces puissances on été attirées dans le piège des négociations en vue d'un "désarmement mutuel" qui laissera inévitablement l'Europe encore plus désarmée qu'elle ne l'est actuellement en face de la formidable Armée Rouge et de ces immuables desseins.

L'Europe divisée, emasculée, infiltrée jusque dans sa moelle spirituelle —ainsi que le démontre le comportement du Vatican et d'autres autorités religieuses en face de ce qui est évidemment l'Ante-Christ— se resaisira-t-elle? S'armera-t-elle dans toute la mesure que lui permetent sa démographie et ses richesses? Et, avant tout, se decidera-t-elle a construire sa propre Force-De-Frappe sans la quelle, dans la guerre de demain, les armées ne conteront pour rien?

Ou faudra-t-il attendre qu'une fois l'Europe engloutie par la Bête-Sans-Nom, les deux *superstars* s'affrontent seules dans le Monde pour savoir ce que le Destin a decide d'en faire?

Reflexións sur un proces

ORDRE NOUVEAU versus LICA

par Remy de Laon

POUVONS-nous, oui ou non, avoir le souci de notre communauté de naissance afin de maintenir son identité, son individualité, face à une entreprise de brassage et de déracinement? Peut-il y avoir, oui ou non, un juste souci de la Race, une volonté légitime de promouvoir une politique raciale et ethnique?

Est-ce du Racisme? Oui, est-ce du Racisme que de vouloir assurer le développement harmonieux de chaque entité raciale ou ethnique dans l'aire naturelle de son propre développement, tout en y conservant sa propre personnalité? S'agit-il, en l'occurrence, de faire mourir des centaines de milliers, ou des millions d'hommes et de femmes, d'enfants, de vieillards sans défense? S'agit-il de jeter des gens dans des fours crématoires? S'agit-il d'infliger à des non-européens des vexations, de leur interdire notre territoire, nos rues, nos hôtels, les bancs de nos squares? S'agit-il de se mettre à 50 pour lyncher un malheureux noir?

Pas du tout! Il s'agit de mettre un terme à une politique d'immigration absurde, massive et scandaleuse, qui est en train de détruire la fibre ethnique de notre peuple.

Il y a des réalités ethniques et raciales, dont on doit tenir compte. Est-ce un crime de penser que ces réalités ont de l'importance et qu'elles jouent dans la détermination du comportement humain, des individus et surtout des collectivités? Les gens de l'UNESCO prétendent que ces réalités n'ont aucune importance. Les NATIONALISTES prétendent que si, et ils prétendent également réfuter facilement et victorieusement les assertions de l'UNESCO. Est-ce là faire oeuvre de Racisme?

Le tout est de savoir ce que l'on entend par les mots. Mais il est vrai que, toute manière, pour les défenseurs de la LICA (Ligue Internationale Contre le Racisme et l'Antisémitisme), cela est du racisme et cela est interdit. On nous a prévenu: après Auschwitz, on ne peut plus parler du Racisme comme avant. On nous a également expliqué qu'à la fin du siècle dernier des théoriciens avaient développé les fondements du Racisme. Nous pourrions compléter cette brève vision historique en ajoutant qu'au siècle dernier furent pareillement développé, par Karl Marx, les fondements du communisme, mais cela n'a rien à voir à l'affaire.

On ne peut plus parler du Racisme comme avant... C'est d'ailleurs la seule chose que nous ayons à retenir car, après les hécatombes du Marxisme-Léninisme, après les tueries de la révolution de 1917, on peut parler du communisme comme avant. N'est-ce pas!... Après la mort des 10 ou 15 millions de victimes des Camps staliniens, on peut parler du communisme comme avant... Après la découverte des charniers de Katyn et de Vinnitza, après les répressions de Berlin-Est, Budapest, Prague, Pozen et d'ailleurs, on peut toujours parler du communisme comme avant...

Et que dire des millions de réfugiés civils allemands, poussés sur les routes comme du bétail et abattus durant la progression victorieuse de l'Armée Rouge en Allemagne, durant les offensives de 44 et 45? Il n'y a rien à en dire, et la preuve c'est qu'on n'en dit rien.

Les Aryens —eux— peuvent crever la gueule ouverte au bord de la route, mais on peut toujours parler du communisme comme avant. Et que dire, par ailleurs, de toutes les grandes villes allemandes transformées en fours crématoires, avec leur population au milieu? Des centaines de milliers, des millions d'Allemands peuvent crever sous les bombes et sur les routes. Ce sont des Aryens... Ils peuvent crever.

Et que penser du million de prisonniers allemands et d'autres exterminés après la guerre, en 45-46, dans les soi-disant camps de prisonniers? Il n'y a rien à en dire et on peut parler comme avant de la "*Démocratie Universelle*", comme on pouvait en parler déjà à l'époque de l'extermination des peaux-rouges, comme on pouvait en parler après la guerre des Boers, comme on a pu en parler tranquillement après Nagasaki et Hiroshima...

Mais on ne peut plus parler du racisme comme avant!

Nos vertueux démocrates libéraux —ou démocrates des Démocraties Populaires— peuvent préparer tranquillement la suppression de continents entiers à coup de "*bombe à hydrogène*", mais cela ne fait rien. On peut parler de leurs démocraties comme avant...

Et que dire, en ce qui concerne la France, que dire des centaines de milliers de Français tombés sous les bombes anglo-américaines ou sous les balles des épurateurs? Il n'y a rien à en dire. Ils sont morts par la grâce de ceux qui sont venus nous libérer en nous gratifiant d'un certain système politique, intellectuel et policier, dont *on doit* toujours parler avec joie et reconnaissance. Comme on doit toujours parler avec joie et reconnaissance des différents aspects idéologiques, économiques, ethniques, humains de ce système.

Ainsi, je suis donc rempli de joie lorsque le journal nazi "*Entreprise*" nous apprend qu'il y a en France environ 4 millions d'immigrés et que l'augmentation de la population de notre pays se fait par moitié grâce à l'afflux des immigrés et à leur taux de reproduction élevé.

Je suis ravi d'apprendre que des quartiers entiers de nos villes sont peuplés de Nord-Africains et de Noirs. Comme le disait si bien en substance, Mr. Jacques Delors à "*France-Inter*" le 12.2.74: "*Ces gens constituent chez nous l'avant-garde de la société mondiale. Dans ces conditions, étant donné tout ce qu'ils nous apportent, il faut en faire des citoyens à part entière*". Rien de plus!!

Foin d'une France française! La France ne doit plus être une Babel cosmopolite de déracinés, sans foi ni loi. Dans ces conditions, il va de soi que le cri "LA FRANCE AUX FRANÇAIS!" est devenu un cri séditieux qu'on ne peut plus tolerer.

Mais allons plus avant dans l'étude de notre système. On y fustige (oh! d'une manière relativement bénigne) le communisme stalinien, ou plutôt le STALINISME, car c'est lui, le stalinisme, parbleu, c'est lui le coupable... C'est lui le fauteur de tous les crimes du communisme.

Ah, bonnes gens, on a trouvé le coupable et il est mort en 1953... Maintenant, nos communistes sont tous des "*communistes améliorés*", assagis, et les différents régimes communistes du monde sont les régimes d'un communisme amélioré et qui s'améliore de plus en plus, comme chacun sait. Le savent bien du reste les innombrables victimes des révolutions culturelles ou autres chez Mao. Ils ne se plaignent jamais et pour cause... Le savent bien aussi les prisonniers de l'Archipel Goulag... Et le savent bien également les malheureux sudvietnamiens, à Hué, par exemple...

Ceci dit, comme la République est très libérale, elle permet toujours à des Staliniens de se constituer en partis et de s'agiter. Par contre, lorsque de jeunes Nationalistes, qui n'étaient même pas nés au moment d'Auschwitz, se constituent en associations, proclamant leur volonté d'éviter les crimes et les errements des régimes défunts en 1945, mais prétendent néanmoins qu'on a le droit et le devoir de prendre en considération notre Nation, notre Race, notre Civilisation, ON LES INTERDIT. Lorsqu'ils prétendent que chaque ethnie, chaque Race, a *le droit de vivre* et d'être respectée, *la notre comme celle des autres*, ON LES POURSUIT EN JUSTICE. Il paraît que ces Nationalistes poussent à la "*discrimination*" pour des motifs de race ou d'ethnie et tombent ainsi sous le coup de la "LOI PLEVEN"!...

Cette "loi Pleven" —toujours au nom de la lutte contre la discrimination— interdisait-elle donc de prendre en considération les différences naturelles, logiques, légitimes, évidentes entre les gens? Elle est faite (si nous comprenons bien) pour imposer, sans possibilité de résistance, le brassage, le déracinement de gens différents, vivant différemment.

Elle se prévaut, bien entendu, de considérations humanitaires, le législateur entendant s'opposer à la haine, au mépris, à l'animosité entre les individus de différentes catégories. Alors, pourquoi ne s'en prend-elle pas à la "*lutte des classes*"? Pourquoi ne s'en prend-elle pas à tout ce qui pousse à la haine et à la discrimination entre les individus en raison de leurs classes sociales respectives? OUI, POURQUOI?

La lutte dite des classes a déjà pourtant fait des dizaines de millions de morts sur la planette, mais personne ne poursuit ceux qui s'en prévalent, ni ceux qui entendent défendre leurs classes respectives. C'est que, encore une fois, il en est du communisme, comme de la lutte des classes, comme de la démocratie universelle. On peut toujours en parler comme avant et agir en conséquence.

Périsse la France et l'Occident, plutôt qu'un seul principe de la Démocratie!...

Ungurii si Transilvania

Transilvania si navalirile barbarilor

II

AM văzut că după retragerea lui Aurelian, cea mai mare parte din populaţia Daciei romane a rămas pe loc. Nemaifiind însă nici o organizare statală, nici documentele n'au mai vorbit despre cele ce se întâmplau în această provincie. Bine înţeles s'a scris despre invaziile în Moesia ale sarmaţilor şi carpilor de la nord de Dunăre, pentru că ei erau stăpânii în Dacia. S'a scris şi despre trecerea la nord de Dunăre a împăratului Galeriu, care ca pedeapsă pentru numeroasele lor invazii, a deplasat populaţie sarmatică în Moesia şi carpi în Panonia. Tot din cauza neastâmpărului acestor barbari, împăratul Constantin-cel-Mare a trecut şi el la nord de Dunăre în anul 334, a ridicat 300.000 de sarmaţi şi o mare mulţime de carpi şi i-a împrăştiat în alte provincii ale imperiului. Prin aceste deplasări în massă, puterea militară a sarmaţilor şi carpilor a fost distrusă, iar împăratul Constantin a luat sub control militar tot teritoriul de la nord de Dunăre până sub poalele munţilor, ca să-şi asigure liniştea circulaţiei pe Dunăre. Tot el a mai fortificat Dobrogea cu un puternic val de pământ ca apărare în contra goţilor. Aceasta este încă o dovadă că goţii n'au stăpânit Transilvania nici odată, şi întotdeauna au rămas pe coasta Mării Negre.

Incă o dovadă o găsim în anul 369, când împăratul Valens vrând să pedepsească pe goţi pentru jafurile lor, a trecut Dunărea prin Dobrogea pe la Noviodunum (Isaccea) şi bate pe Athanaric, regele goţilor. Prin urmare acest rege îşi avea regatul lui gotic tot pe lângă Nistru şi nu în Transilvania şi nici în Moldova.

Dovada cea mai concludentă însă o avem prin invazia hunilor. Aceştia au ajuns în anul 375 la vest de Bug. Aici —între Bug şi Nistru— au intâlnit pe ostrogoţi, conduşi de regele Hermanaric. Fiind învins, acest rege s'a sinucis, şi conducerea este luată de Withimer. Fiind şi acesta învins de huni, ostrogoţii se supun, sau fug în parte la vest de Nistru, unde erau vizigoţii.

Regele acestora —Athanaric— s'a retras la vest de Prut către lacul Brateş, unde a construit un val de pământ între satul Tuluceni, la nord de Brateş şi satele Traian-Cotu-Lung pe Siret, la vest de Galaţi. Deci hunii au găsit pe goţi la est şi vest de Nistru.

Athanaric, nefiind sigur că va putea rezista hunilor, s'a retras către regiunea numită Caucaland. Nu ştim unde este această regiune, dar dacă ne uităm pe o hartă, putem deduce că era în cotul carpatic de la nord de Buzău, adică acolo unde Athanaric a putut să se ascundă cât mai repede, la adăpostul munţilor. Caucaland este un nume german, dat de sigur de goţi ţării în care locuia tribul dacic caucoensis amintit de Ptolomeu în harta lui. De aici Athanaric coboară spre Dunăre, pe care o trece la sud, în Moesia, cu aprobarea împăratului Valens. In total au trecut 200.000 de luptători şi 300.000 de populaţie neluptătoare.

In această epocă —de la retragerea lui Aurelian până la venirea hunilor— populaţia din Transilvania, a avut probabil o organizare locală atâta cât a putut s'o facă, ţinând seama de stăpânirea sarmaţilor şi carpilor. Am văzut însă ca împăraţii Galeriu şi Constantin-cel-Mare au mutat foarte mulţi din aceşti barbari în alte provincii, aşa încât putem presupune că de la Constantin şi până la venirea hunilor —adică circa 70 de ani— la nord de Dunăre şi în Transilvania nu mai erau de cât localnicii. Atunci ei au putut să închege unele organizări statale, cari depindeau de imperiul roman bizantin.

In ţinuturile Alba de sus şi de jos şi lângă Odorheiu s'a descoperit monede din timpul lui Constantin. Lângă Sighişoara alte monede din timpul împăraţilor Valentinian al 2-lea şi Teodosiu al 2-lea. Lângă Mediaş s'au găsit monede de la Teodosiu l-u şi al 2-lea. Aceasta denotă că între populaţia din Transilvania şi imperiul roman existau legături comerciale.

In afară de monede s'au descoperit aşezări omeneşti din sec. 4 şi 5 într'un mare număr de localităţi, între cari în Transilvania putem cita Cluj, Alba Iulia, Turda, Dej, Biertan, ceia ce indică prezenţa unei populaţii numeroase, şi care nu putea fi alta de cât aceia rămasă după retragerea lui Aurelian.

Prin urmare nu este nici o indoială că odată cu trupele romane au fost retraşi din Dacia romană numai romanii, aşa cum a scris Eutropius; iar, dacii, veteranii şi coloniştii au rămas pe loc în cea mai mare parte.

HUNII

Popor de rasă mongolică, de origine de la est de Volga, au venit prin întinsa câmpie din sudul Rusiei către Europa de înaintată civilizaţie romană şi greacă. După ce au bătut pe goţi pe Nistru, s'au îndreptat spre nord-vest şi ocolind Carpaţii au coborât în câmpia Panoniei, unde s'au aşezat. De aici au invadat în toate direcţiile, şi au ajuns repede cunoscuţi prin ferocitatea şi urăţenia lor. Ammianus Marcellinus, istoric latin scrie despre ei că: "Intrec în cruzime şi barbarie tot ce şi-ar putea cineva închipui mai barbar şi mai sălbatec. Corpul lor îngrămadit, cu mâinele foarte mari şi capul peste măsură de gros, le dă o înfăţişare monstruoasă". Iar scriitorul got Jordanes arată că "Hunii erau atât de respingători, încât nu ar fi putut fi socotiţi oameni, daca n'ar fi avut întrebuinţarea limbii".

Invaziile lor erau distrugătoare. Impăratul Teodosiu al 2-lea al Bizanţului le-a plătit tribut ca să le cumpere pacea. Totuşi, când la conducerea hunilor a venit Attila, acesta a invadat de două ori imperiul bizantin, pustiindu-l în chipul cel mai îngrozitor.

Intr'o invazie pe care a făcut-o în Galia, a fost bătut de generalul roman Aeţiu pe câmpiile Catalaunice. Pe drumul de întoarcere a intrat în Italia. Aici a fost întâmpinat de papa Leon-cel-mare, venit ca ambasador al împăratului Valentinian al 3-lea, care l-a convins pe Attila să cruţe Roma în schimbul unui somptuos tribut. După moartea lui Attila (453) marele lui imperiu s'a desfăcut între urmaşii lui.

Dacia, fiind în imediata vecinătate a Panoniei, a avut de sigur mult de suferit din partea hunilor. Populaţia s'a refugiat în munţi şi'n păduri, de unde poate mai cercetau din când în când fostele lor sate; dar cum nu exista nici o siguranţă de a locui chiar numai vremelnic în văile mai deschise, locuitorii s'au aşezat definitiv în locurile în cari îşi găsiseră adăpost. De aici a rezultat o reducere a vieţii agricole şi o desvoltare a păstoritului.

Este foarte probabil că hunii şi-au instalat garnizoane permanente în Dacia, atât ca să asigure exploatarea ţării —în special minele—, cât şi ca să asigure legătura cu imperiul lor care se întindea peste toată câmpia din sudul Rusiei. O dovadă că la venirea hunilor, românii din Dacia aveau o organizare statală o găsim în poemul Nibelungilor. In cântecul al 22-lea se spune că la curtea lui Attila se afla ducele vlachilor cu numele de Ramunc, venit cu 700 de oameni. Vlachii erau românii din Dacia. Este îndoielnic că pe acest duce al vlachilor îl chema Ramunc. Mai degrabă putem face ipoteza că el va fi spus acolo că este român, ceia ce străinii l-au transformat în Ramun; iar istoricii germani de mai târziu l-au germanizat, şi i-au dat acelui duce numele de Ramunc.

O confirmare a existenţei unui duce român în timpul lui Attila o găsim mult mai târziu, în cronica lui Anonymus, notarul regelui Bela al 3-lea al Ungariei. Acesta scrie că Arpad regele ungurilor a cerut lui Menumorut, ducele ţinutului românesc de la nord de Mures să-i predea lui ţara, pentru că odată o stăpânise Attila, regele hunilor, şi el era strănepotul acestuia. La aceasta Menumorut a răspuns că nu poate să i-o predea pentru că Attila o luase de la ducele care conducea această ţară, şi care era strămoşul lui. Prin urmare, în istoria păstrată pe cale orală a românilor din Transilvania, se povestea despre acele timpuri ale stăpânirii lui Attila, şi despre un duce român în această parte a Transilvaniei.

Aceasta confirmă ipoteza existenţei unor state româneşti, cari s'au organizat după retragerea lui Aurelian.

GEPIZII

Popor de origine germană, aşezat pe Dunărea mijlocie. Când au venit hunii i-au bătut şi i-au stăpânit. După

(*Urmează pag.* 6.)

Ungurii si Transilvania

moartea lui Attila, gepizii sub regele Ardaric s'au revoltat și într'o luptă cu Ellac, fiul cel mai mare al lui Attila l-au ucis și și-au luat independența. Panonia fiind sărăcită complet, gepizii au coborât pe Dunăre, unde au ocupat Singidunum (Belgrad) și Sirmium (Mitrovița), cu un teritoriu la nord și la sud de Dunăre. De aici ei au invadat des în Dacia, și au avut probabil unele așezări permanente pentru exploatarea teritoriului, așa cum au avut și hunii.

In acel timp, ostrogoții cari fuseseră aduși de huni în Panonia, au trecut în Transilvania unde au stat trei ani (471-474); apoi, cu aprobarea împăratului Zenon al Bizanțului, s'au așezat în Moesia. Teodoric, regele ostrogoților, nemulțumit cu situația lui de subordonat al împăratului s'a hotărât să se ducă în Italia. In drum a întâlnit armata gepizilor, pe care a bătut-o. Aceasta este o dovadă că gepizii n'au locuit în Transilvania, ci acolo pe Dunăre unde l-a găsit Teodoric.

Regatul gepizilor a fost desființat de către longobarzi și avari cari l-au atacat în acelaș timp în anul 567.

AVARII

Au venit în Panonia în anul 567, și după ce au distrus regatul gepizilor au luat în stăpânire și teritoriul acestora. Erau tot așa de cruzi ca și hunii, și împărații Bizanțului le-au plătit tribut. Totuși ei au invadat mereu acest imperiu fie singuri, fie asociați cu slavii.

Au stat în Panonia mai bine de două secole —între anii 567-788— și au exploatat Dacia, așa cum au facut și ceilalți barbari dinaintea lor. Este foarte probabil că într'o atât de lungă conviețuire a barbarilor avari cu populația autohtonă, s'a ajuns la unele înțelegeri pentru lucrul și exploatarea pământului și a minelor, și populația a putut să coboare din munți și să iasă din păduri către văile mai deschise și mai bune pentru lucrul pământului. Avarii trăind numai în corturi și din jafuri, au lăsat pe localnici să lucreze, și ei să primească o parte din acest produs. Exploatarea aceasta prin înțelegere, a permis acestor localnici să se organizeze în forme statale.

SLAVII

Triburile slave au apărut prima oară în spațiul carpatic odată cu venirea hunilor. Aceștia în înaintarea lor din spre răsărit, au întâlnit în cale triburi slave pe cari le-au bătut, și le-au luat cu ei fie ca robi, fie ca luptători. Hunii venind în Panonia pe la nord de Carpați, unele triburi slave au rămas printre germanii cari locuiau în Cehoslovacia de astăzi. De acolo au invadat în Transilvania împreună cu germanii, sau numai singuri. De la germani au aflat că aceștia numeau populația din Transilvania: "Welsch". Acest nume era dat de germani populațiilor de limbă romanică, și deci și românilor. Slavii au primit acest cuvânt și l'au transformat în "vlah", iar mai târziu a devenit valah. Asta este explicația că românii au fost numiți mai întâi de slavi vlahi și apoi și de alte popoare, cari au luat denumirea de la slavi. Tot de aceia, când slavii au ajuns mai târziu în Moesia, au numit populația de aici tot vlahi, pentru că vorbea o limbă la fel ca aceia vorbită în Dacia.

De altfel numele de Dacia nu mai era folosit. După retragerea lui Aurelian, această țară a fost numită de scriitorii romani "Romania", ceia ce însemna un teritoriu care a fost sub stăpânire romană și primise o civilizație romană, dar nu devenise încă un alt stat prin vreo ocupație barbară. Astfel de țări au mai fost în Africa de nord și'n Britania, cari dupa ce au fost părăsite de legiunile romane, scriitorii le-au numit tot "Romania". Peste aceste teritorii instalându-se barbari cari au creiat state, și-au pierdut numele de Romania; dar cum Dacia a rămas fără stăpân multe secole, numele de "Romania" i-a rămas definitiv, și localnicii s'au numit ei singuri "români".

Când acești slavi au coborât din nord în Transilvania, populația romanică de aici locuia în munți și păduri. Astfel slavii venind după plecarea hunilor și găsind văile fără populație s'au așezat aici. Fiind supuși invaziilor executate de gepizi, longobarzi, și ale altor triburi germanice din nord, slavii din Transilvania au fost obligați să ia legatura cu autohtonii și încet încet s'au amestecat.

La începutul sec. al 6-lea numeroase alte triburi de slavi s'au așezat în Moldova și-n toată câmpia din Muntenia până'n Banat. Peste ei venind avarii, unlia din ei au trecut munții în Transilvania.

După trecerea avarilor spre vest, slavii rămași pe teritoriul Daciei au făcut numeroase invazii —singuri, sau cu bulgari și cu resturi de huni— la sud de Dunăre. In timpul împăratului Justinian (527-565) au invadat de zece ori în Sciția, Moesia, Tracia și Grecia. Ei erau tot așa de cruzi ca toți ceilalti barbari. Astfel în anul 550 într'o invazie până la Marea Egee, numai într'un singur oraș —Toperus— au ucis 15.000 de bărbați și au luat în robie femeile și copiii. Acesta este numai un exemplu; dar în toate invaziile lor, slavii devastau totul și lăsau în urmă o țară despopulată.

In timpul împăratului Tiberiu (578-582) slavii din Dacia au trecut Dunarea în anul 580, și împreună cu avarii din Panonia au cucerit Iliria, Moesia și Tracia. Istoricul Ioan d'Ephèse —cronicar sirian contiporan al lui Tiberiu— descrie astfel această invazie: "In al treilea an al domniei împăratului Tiberiu, poporul blestemat al slavilor a invadat imperiul. El a parcurs toată Grecia, provinciile Tesalia și Tracia, a luat multe orașe și castele, a pustiit, a ars, a jefuit și a cucerit țara, și s'a instalat fără nici a teamă ca pe propriul lor pământ". Aici au stat până'n anul 591, când împăratul Mauricius (582-602) s'a întors cu trupele din Asia și i-a isgonit. Acest împărat și-a trimis de trei ori armatele la nord de Dunăre și a bătut pe slavi; dar sub urmașul lui, împăratul Focas (fost centurion) slavii trec din nou Dunărea și se instalează din nou în imperiu. Focas fiind ucis de soldați, urmează împăratul Heraclius, care acceptă instalarea ca vasali a croaților și sârbilor în Iliria, precum și un mare număr de slavi au fost primiți să se așeze în Moesia pe triburi, fără nici un pact. Prin această mare deplasare de populație slavă la sud de Dunăre, Heraclius a urmărit să-și asigure liniștea pe Dunăre și să-și repopuleze imperiul, care sângerase cumplit în ultimele decenii prin invaziile avaro-slave.

Această deplasare de slavi a avut două efecte de cea mai mare importanță pentru populațiile autohtone de la nord și sud de Dunăre.

La nord de Dunăre, numărul slavilor micșorându-se simțitor, populația autohtonă —adica românii— a rămas majoritară, și a reușit să asimileze pe slavii aflați în mijlocul ei.

Putem afirma că această masivă mișcare de slavi din Dacia în Moesia și Tracia a fost decisivă pentru desvoltarea poporului român, ca popor de rasă latină, vorbind o limba latină. Prin ea acest popor a putut să-și păstreze caracterul latin, cu unele influențe în limbă. Adausul de cuvinte slave n'a schimbat întru nimic morfologia și sintaxa latinească a acestei limbi romanice.

S'a vorbit și s'a scris mult despre miracolul existentei românilor —ca popor romanic— într'o mare slavă. Acesta a fost evenimentul care a permis să se realizeze miracolul românesc, și să asigure permanența unui popor latin în spațiul carpato-dunărean.

In acelaș timp, la sud de Dunăre, populația romanizată —mult împuținată prin invaziile barbarilor— a fost înecată în potopul slav și slavizată. S'au salvat numai acei cari au trecut la nord de Dunăre, sau s'au retras în regiunile muntoase din Macedonia și Iliria, ai caror urmași sunt megleno-românii și istro-românii.

Slavii aveau oarecari cunoștințe în agricultură și nu disprețuiau lucrul pământului. De aceia, găsind în Transilvania și'n restul Daciei un pământ bun pentru agricultură, au rămas aici și s'au întâlnit cu slavii cari veniseră în primul val, după plecarea hunilor. Aceștia erau deja amestecați cu românii, și prin intermediul lor s'a apropiat și ceilalți slavi de autohtoni.

Slavii —mai puțin numeroși— au început să se romanizeze. Acest proces de absorbire a durat mult. Românii nu ocupau tot teritoriul Daciei, și acolo unde slavii au fost singuri, asimilarea lor s'a făcut mult mai târziu. Așa se explică pentru ce la venirea ungurilor în Panonia, în anul 898, mai erau încă slavi printre români.

BULGARII

Popor asiatic, de aceiași rassă ca hunii și avarii, s'au așezat în sudul Basarabiei prin anul 481. De aici au început invaziile la sud de Dunăre. In anul á79 au cucerit Moesia inferioară (Dobrogea) unde au și rămas așezându-se peste slavi. Apoi sub hanul Terbel iau Rumelia, pe coasta Mării Negre până'n Balcani; apoi sub hanul Crum (803-814) își întind stăpânirea spre vest cucerind Serdica (Sofia). Sub hanul Simion (893-927) ajung la cea mai mare putere cucerind Adrianopol, o parte din Macedonia și Albania. După aceia decad însă destul de repede, și împăratul bizantin Vasile al 2-lea (976-1025) le distruge definitiv puterea lor militară.

Bulgarii au avut o influență și la nord de Dunăre. După plecarea avarilor, teritoriul Daciei rămânând fără nici o stăpânire, bulgarii au trecut la nord de Dunăre cam pe la sfârșitul sec. al 8-lea. Ei n'au venit însă aici ca se așeze ca popor, ci numai au exercitat un control militar și au exploatat minele și produsele pământului lucrat de localnici.

Acest control îl găsim peste tot teritoiul Daciei până'n Tisa. După unele scrieri vechi, imperiul bulgar era vecin pe Tisa cu imperiul francilor. Tisa era considerată ca frontieră a Bulgariei, pentru că bulgarii exercitau dreptul de vamă pe Tisa, și transporturile de mărfuri peste acest râu le aparțineau lor. De asemenea îi găsim amestecați printre români în organizarea primelor țări românești după plecarea avarilor.

Ei au adus cu dânșii organizarea bisericii creștine. Creștinismul exista de mai multe secole în Dacia; dar nu avea nici o organizare, și nu depindea de nici o autoritate superioară bisericească. Misionari veniți din Bulgaria odată cu trupele acestora —sau poate chiar și mai înainte, au realizat la nord de Dunăre o unificare a formelor religioase ale creștinismului, și i-au dat o organizare.

O caracteristică a stăpânirii bulgare la nord de Dunăre este că ei n'au intrat ca invadatori puși pe distrugeri și prădăciuni. Ei vorbeau limba slavă, și'n Dacia au găsit români amestecați cu slavi, ceia ce le-a ușurat apropierea și înțelegerea cu populația. Așa se explică ca ei fiind o putere militară într'un teritoriu care nu le aparținea, populația autohtonă a acceptat să colaboreze cu ei la organizarea țărilor lor.

PECENEGII

De origine turcă, au venit pe la sfârșitul sec. al 9-lea și s'au așezat peste aproape întreg teritoriul Daciei. Ei au desființat stăpânirea bulgară în această țară. Ca și ceilalți barbari cari au mai avut așezări la nord de Dunăre, au executat invazii în imperiul bizantin. In anul 1123, împăratul Ioan al 2-lea Comnen i-a zdrobit într'o luptă și a omorât pe toți luptătorii împreună cu femeile și copiii lor. Din pecenegii cari au mai rămas în Dacia, tribul Gyula aflat în Transilvania între Mureș și Carpații sudici, a dus lupte în contra ungurilor, până când fiind învinși au dispărut ca popor și s'au amestecat cu românii.

Urmele acestei conviețuiri le găsim într'un document unguresc de la anul 1224 în care se vorbește despre "sylva Blaccorum et Bissenorum" adică "pădurea românilor și a pecenegilor". (In latina medievală peceneg se spunea "bissenus".) Stăpânirea pecenegă a durat cam 150 de ani. Ei au lăsat nume de localități și de ape peste întreg teritoriu României, ceia ce înseamnă că nu trăit în bune raporturi cu autohtonii și s'au ocupat și ei cu agricultura.

CUMANII

Acest popor vorbea aceiași limbă ca și pecenegii. Este posibil să fi fost unul din triburile pecenege stabilite între Bug și Nipru, și care către sfârșitul sec. al 11-lea s'a apropiat de gurile Dunării. El s'a așezat în Moldova și Muntenia. Aici au primit resturile de populație pecenegă rămase pe loc după lichidarea puterii lor militare din anul 1123, și au continuat relațiile de bună vecinătate cu autohtonii. De aici invadau spre sud în imperiul bizantin. Trecerea lor obișnuită se pare că era pe la Vidin, după cum reiese dintr'un document în care acest loc este numit "Vadul Cumanilor". Ei invadau și'n spre Ungaria; dar îi găsim câteodată aliați, fie cu bizantinii, fie cu ungurii.

In timpul stăpânirii cumane la nord de Dunăre —ca și în timpul pecenegilor— autohtonii s'au putut întinde peste tot și au avut posibilitatea să se organizeze în state.

Când tătarii au invadat în Muntenia în anul 1241 coborând din Transilvania, au întalnit la sud de Carpati pe valea Oltului și pe la Predeal opunerea înarmată a două țări românești, dintre cari una la vest de valea Oltului sub conducerea banului Basarab și cealaltă în munții de la vest de valea Prahovei sub conducerea lui Seneslau. Tătarii au bătut aceste trupe, și apoi au bătut și pe cumani. Aceștia au părăsit Muntenia, și au fugit în Ungaria conduși de regele Cuthen.

Se poate spune ca pecenegii și cumanii au favorizat organizarea politică a românilor din Moldova și Muntenia împiedecând pe unguri să treacă la sud de Carpați, până când țările române în curs de formare au putut să dispună de forțe militare proprii, cu cari apoi și-au apărat singuri independența.

Cumanii au trăit ca agricultori în mijlocul românilor și au lăsat și ei —ca și pecenegii— nume în toponimia română.

(Urmarea în numarul viitor).

General PLATON CHIRNOAGA

PROCONSULUL

OMANII din afara Tarii au putut observa mai ales în ultimii ani neliniștea penibila și graba cu care — cunoscutul postulant setos de glorie poltronă și aureolă ridicol improvizată — Constantin DRAGAN, caută să-și facă loc pe firmamentul curcubeului iresponsabililor cari din tactică sau necesități ușor de înțeles, pot avea o audiență oportună în Tară și la respectivul ei Regim.

Faptul în sine rămâne lipsit de orice importanță pentrucă scormonitorul neobosit de eftine succese și avantagii mercantile este pretutindeni cunoscut ca atare de mult timp, iar numele și împrăștiata activitate de hibride improvizații ale lui, sunt permanent anulate din cauza lipsei de conținut, seriozitate și mai ales a deficienței de pondere specifică a platformei personale, pe care preopinentul vrea să se așeze cu o insistență paranoică.

Ce atrage și oprește însă atenția în ultima vreme asupra acestui compars — sârguincios în a-și administra în "tecnocolor" și "poly-foto" diversele ambiții de manifestare — nu mai este felul ridicol de a proceda, ci megalomania recentă a persistenței excesiul de zel în atingerea clară a unor finalități de ordin politic.

Pentru acest motiv și datorită rolului subtil de Proconsul, ce i-a fost impus sau și l-a arogat, precum și ca urmare în acelaşi timp a așa ziselor lui manifestații "intelectuale" ca specialist în "marketing", agitator "europeist", improvizat recent "monograf" și "memorialist", etc., etc., bașca *adevărata calitate de comerciant de gaz* cu pripită dar destul de substanțială avere, ce i-a înlesnit de curând a se magnifica ctitor a unei "Fundații" cu obiect și destin destul de ambigu "personagiul" este îndreptățit ca — în afară de diversele satisfacții recompensatorii mai mult de ordin moral ce i s'au acordat până acum în Tară și cari cum era lesne de înțeles au provocat stupoarea și indignarea normală a profesionalilor decenți de acolo — să spere că în curând va fi dignificat de o manieră și formă mult mai importantă și concretă.

In ce ne privește, cunoscând de multă vreme valențele morale, caracterul și "posibilitățile intelectuale" ale oportunistului saltibanc pe diverse piste ale intereselor lui imediate, nu mai avem nimic de adăogat. Vrem numai ca oamenilor de treabă din Tară să le transmitem un destul de înțelept proverb din Africa Centrală, care se poate aplica și "Proconsulului".

Maimuța cu cât se suie mai sus în copac, cu atât i se vede "fundul" mai bine.

TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU
A PRIMIT PE DR. CONSTANTIN DRĂGAN

Reprodus din "ROMANIA LIBERA"
N.° 9111/9-II-1974

STECHERU

Dialog cu adevarul

II

Dialogul cu adevărul, șoptit și pe ocolite, i-au interesat se pare in mod deosebit pe cetitorii noștri. Dar dialogul cu "purii" nu e un miracol nelipsit de riscuri. El se prelungește acolo unde pândesc riscurile. Am riscat continuarea și altfel, păstrând în taină legătura peste distanțe.

Ardeam de dorința să știu care sunt impresiile prietenului meu, după ce s'a reîntors, despre lumea de aici. Am reușit să-i transmit intrebarea și să-i captez răspunsul.

EU: la ce te gândești și care iți sunt impresiile după scurtul contact pe care l'ai avut cu apusul?

PRIETENUL: mai intâi am vrut să văd, să pipăi, să discut, să aflu, să confrunt. M'am străduit să înteleg singur. Poate că mi-au scăpat atâtea, dar am și "înmagazionat" atâtea. Reintors, nu fac de cât să mă gândesc, să pun ordine în ce-am văzut; să aștept ca "șocurile" să se așeze. Nu-i ușor să ajungi la sinteză intr'o materie atât de diversă, să explici cauze și consecințele lor.

După cum știi, am umblat pe străzi, am căutat aglomerațiile, m'am amestecat printre tinerii "vopsiți". Am ascultat. NU venisem pentru ca să privesc vitrine. Parisul are librarii bogate și frumoase și-am fost uimit că nimeni nu intră în ele. Si'n librării am dat de acelaș miros de benzină arsă. Ca peste tot. Iz de "mașinării"...

De fapt, de când trenul a intrat în Austria, am văzut câmpul în rod plin, arat în alt chip. Mai bine. Insă n'am priceput metodele. Si la noi se ară și seamănă după metode "avansate" (sau cel puțin așa sună lozinca partinică), însă câmpul arată prost, dezarticulat. Si nu numai pentrucă agricultura a fost forțată să "comunizeze" și să devină o treabă și o gospodărie "anonimă". Trebuie înțeles că de pe urma agriculturii noastre, de care pe nimeni nu-l mai trage inima, recoltele și când abundă nu sunt ale nimănui. Tainul țăranilor e mic, iar statul exportator necompetitiv, in zone necompetitive...

Apoi, parcă am intrat într'o inversare a timpului. Dincolo, adică in părțile pe care le-am vizitat, toată lumea se grăbește. O existență accelerată, cu timpul repezit dincolo de timp. Fără să mai oprească în timpul gândului. Sau în timpul "oracol" istoric. Lumea nu mai are timpul ei. La noi omul adevărat "gonește" după altceva: după timpul care să-l păstreze intact, care să nu-l piardă ca ființă sau să-l desprindă de entitatea ontologică și națională. La noi LUMEA CAUTA TIMP PENTRU TIMPUL LUMII. Intrăznesc să afirm că acestea nu sunt numai niste adâncimi de filozofie abstractă, idealistă, în care lumea își caută salvarea, ci GANDUL FILOZOFIC PRACTIC IN CARE LUMEA SA SE GASEASCA PE EA SI SALVAREA EI. Din câte pot să-mi dau seama, obiectiv, timpul modern se scurge subordonat "mașinismului". Capitalismul l-a umplut cu clipele "electronice". Timpul la noi, în "lagărul socialist", se vrea, deasemenea, să fie măsurat cu "fierărie". Aci, aș vrea să mă explic: acolo, m'am amestecat printre "pletoși" și "tatuați". Din câte am înțeles, s'a produs o altă ruptură intre "generații". S'a rupt de cei "vechi" dar se caută înapoi. LA SURSA. Ciudat! Intoarcerea la NATURA. Insă intoarcerea la o a doua natură. SI NU LA NATURA OMULUI. Cei ce-și fac flori pe obraz, cred că au adus câmpul cu ei, pe caldarâm. Nimeni nu-și dă seama că floarea e ceva gingaș de înțeles. Si pentrucă să soarbă lapte de capră, cum se viseaza, nimeni nu e în stare s'o pască. Să patrundă rigorile firii. Ori trăirea după legile firii.

Intoarcerea la "păduchi" și "râie", cu cont în bancă și cecuri, nu e o reintoarcere. Nu este îndeajuns să se intoarcă spatele morbului contemporan, microbilor abundenții. Aci e prăpastia. Simplitatea nu înseamnă simplism. Ce e mai grav e că "societatea de consum" a devenit un sistem, o povară simplistă. A reusit să sustragă massele de la adevăratele probleme vitale și de viitor, și să le "ocupe" cu artificii, să le adoarmă "ghimpi de mătase". Lumea a fost separată în două: în "materialism dialectic" și în "materialism euforic". Și marxismul și societatea de consum a dus la "sclavagismul modern". In capitalism producția abundentă impune individului să "consume" abundent. Să se nimicească în belsug. In lagărul socialist, obosit, individul aleargă. E "ocupat" în a găsi. Regimurile care seamănă grâul colectiv nu obțin destule spice prin "lozinci" pentru pâinea zilnică care să sature...

Criza de previziuni și de gândire e. generală și nu e. Gânditorul, când nu a renunțat, refuză să mai strige la lume. La noi, eșuarea marxistă, l-a făcut pe gânditor să adune gândul lumii. In schimb, la voi, contactul se păstrează prin consumul oferit de industrie. Omul urmează circuitul din automobil în apartament. Străzile golite se ingrămădesc în limuzine. Circulă în "inchisoarea" pe cauciucuri. Se trăește în "celule de transport" sau condamat în "cutii de beton". Insul e pe dedesupt. Fuge de lume. La noi lumea respinge marxismul din lume. Aș vrea să mă explic printr'o antiteză: capitalismul a produs automobile contând pe carburanții din altă parte. S'a echipat cu industrie puternică bazându-se adesea pe energie de import. In prezent, iată criza! In țările marxiste criza deschisă are alt contur. Lipsa de libertate e acută și nu mai poate intârzia. Unei politici represive cu siguranță că nu i se poate opune în primul rând de cât o complexitate de factori naționali. Originea e chemată să-și apere drepturile care i se cuvin. Filozofia marxistă e obligată să prăbușească in odioasa ei consumare.

Iată deci ce gândesc: la întoarcerea mea, am adoptat și mă întăresc cu filozofia care nu vehiculează idei gratuite. Se inoadă firul filozofiei noastre politice de unde a fost rupt. Dacă ne înțelegeți, impreună, rostul de a fi al exilului de acolo și de aici, va fi atins: eliberarea neamului nostru, dar și a neamurilor lumii.

X. X. X.

GANDURI

- Am mers pe străzi, singur și anonim, cu frică, și m'am găsit printre lucrurile părăsite.

Din ce-au fost aruncate cu violență, am adunat frumusețea ultragiată și din ce am strâns m'am pomenit în vis, cu mâinile încărcate, căutând abisurile din artă.

Apoi, jocul mi s'a părut mult mai grav — și zâmbetul mi-a dispărut. Poate că sacrul se află numai în ceeace călcăm in picioare.

Iată-mă așa, din nou tentat și supus, urcând prin alte adâncuri, cu mult mai joase, reconstituind, cu siguranță, din ce au căzut, ultimile rămășițe accesibile tăcerii...

Astfel, gândindu-mă, mi-am dat seama că de la început, îngerilor, le-au lipsit fastul materiei. Nici lor și nici mie nu le-am mai putut pune un nume...

- Ce mult și cu ce înversunare trebue că și-a apărat castitatea Frecioara Maria, înainte ca Ingerul s'o vestească că va naște pe Christos!
- Boli psihice — obezități interioare.
- Sărbătoreste-ți gloria în genunchi.
- Cine nu face să sufere pe nimeni, face să sufere toți.
- Lucrător etern, Dumnezeu nu sfârșește nimic — reîncepe mereu.
- Mișcările de dreapta sunt religiile națiunilor.
- Istoria aparține popoarelor care au lucrat în ani. Istoria românilor se reduce la paza LOCULUI în timp.
- Munca cea mai grea — rugăciunea.
- Vis: un început mereu neisprăvit.
- Logica și estetica previne ființa de ce ar putea să fie.
- Ințelepții șterg bine și praful.
- Fă-te nevăzut, de parcă ți s'ar goli ființa — atunci vei fi mare în ascunderea din tine.
- Marxismul ar stăpâni ființa numai când Dumnezeu ar deveni.
- Moartea — nu s'a "făcut" pentru mine!
- Când mă rog, mă denunț.
- Ce trebue să ertăm ca să fim ertați? Ertăm ce ni s'a gresit sau gresim când ertăm? Parcă nu-i îndeajuns să erți ca să atingi sfințenia.

Ioan I. MIREA

ARMONIA INSULUI

de Faust BRADESCU

ARMONIA este o stare lăuntrică, în care se contopesc sentimente, tendințe, elanuri, voinți, sub semnul înțelegerii de sine. In această perspectivă, numai răstălmăcirea intimă a vieții printr-o *viziune calitativă a existenței*, poate determina starea lăuntrică ce determină la rându-i, armonia.

Deaceea, efortul pentru a se rezolva problema omului modern și-a societății, trebue să pornească dela această noțiune de "*armonie*", considerată ca punct suprem al ideii de reconstrucție vitală, aș spune chiar "*spirituală*", deorece numai ceeace se apropie sau se confundă în noțiunea de spirit atinge adevăratul "***calitativ***", și deci, poate fi numit "*vital*".

In lumea procesului existențial, ca și în lumea politică sau socială, totul ar trebui să tindă spre armonie, iar nu spre echilibru, care-i un termen echivoc. Acest termen ascunde în el noțiunea stagnării, a imobilității. Pe când armonia e o stare vie, de mișcare perpetuă, de schimbare, de perfecționare, de trăire. Armonia e apogeul permanent al binelui, al frumosului, al înțelegerii. Insul ce-a atins o armonie interioară privește lumea intr'o perspectivă tot atât de armonioasă ca și propriul lui interior. Ințelegerea lăuntrică a rostului său, îi permite să înțeleagă — în lumina propriei armonii — rostul omului, al neamului, al societății politice, al umanității.

Pe când, acțiunea de echilibru presupune o opoziție de forțe, a cărei stabilire nu poate avea loc decât prin modificări cantitative. Mai mult chiar, menținerea "*echilibrului*" impune: ori *o presiune dominatoare*, ori *o indiferență totală*. Deci, doua posibilități extrem de dăunătoare, incapabile de a stabili o liniște reconfortantă și în acelaș timp, creatoare. Prima, aduce liniștea teroarei; a doua, liniștea premergătoare mormântului.

Noțiunea de armonie e mult mai potrivită trăirei în societate, și mai ales, implinirei insului. Armonizarea e o punere de acord cu natura, cu elementele superioare și eterne ale sufletului și ale destinului omenesc. Prin ea nu se caută realizarea unei cumpăniri mai mult sau mai puțin stabilă în raport cu o stare de fapt, cu o tendință, cu o ideologie, ci găsirea unor confluențe care să ducă la cristalizarea unui întreg, în care fiecare să-și afle rostul.

Dar ce însemneaza acest "*rost*"?

A nu-și afla sau găsi rostul este specificul dezarmoniei interioare și'n acelaș timp pesimism, desnădejde. Omul epocei noastre trăește în neliniște și ură, deoarece nu-și găsește rostul.

Dar trebue făcută o deosebire. "*Rostul vieții*" însemnează stabilirea unei linii de conduită în raport cu conduita lumei înconjurătoare. Este o definire în trăire, pe deasupra contingențelor și influențelor exterioare. Numai cine și-a precizat acest "*rost al vieții*", poate vorbi de armonie lăuntrica. Altfel, bâjbâie în căutarea unui simplu "*rost în viață*", care-i cu totul altceva și se plasează în afara sferei de armonie.

De generații multiple, sub influența ideologiilor materialiste, omul s'a obișnuit să-și caute UN ROST NI VIATA, înainte de a-și defini UN ROST AL VIETII. Primul concept îl țintuește în neliniștea materialistă a progresului nelimitat și în ura viscerală contra celor ce-au reușit mai bine. Această linie nu poate aduce omului decât câteva satisfacții materiale și o desperare continuă. In nici un caz, armonia intimă. Al doilea concept, din contra, îi deschide orizontul împăcării cu sine în crezul unei viziuni a întregului. Astfel, *rostul în viață*, adică scopul material, devine un simplu mijloc de trai. Pe când, *rostul vieții*, care-i trăire, e totdeauna liber să-și implinească menirea.

Armonia insului se precizează pe coordonatele unei schimbari in adâncime. Omul, regăsindu-e în sine, își găsește și rostul vieții.

Dar această armonie interioară nu-i o resemnare sau o renunțare la viața; cu atât mai puțin, o esceză apăsătoare. Ar fi absudă o astfel de interpretare, care ar elimina omul din viața socio-politică. Din contra, armonia e o înțelegere a rostului nostru ca ființe și ca membri ai unei comunități politice. Este elementul indispensabil, fără care existența rămâne sau devine ce este astăzi: un ulcer deschis, o suferință vie, o nemulțumire continuă.

Armonia intimă nu este un dar al naturei, ci rezultatul unei sforțări continue. Insul care a atins această stare, STIE dece este ceeace este, STIE dece trebue sa fie altfel de cum este, STIE ce trebue să fie pentru a fi cum trebue. Adică si-a croit o nouă intelegere a trăirei și-a existenței, descătușată de apăsarea tendințelor pur materialiste. Armonia devine astfel un mijloc de perfecționare calitativă în serviciul individului, un prim pas indispensabili întru desăvârșirea acestuia. Nimeni nu se poate mândri de a fi intrat pe făgașul transformărilor spirituale, înainte de a fi realizat în sine sensul armoniei interioare. Deoarece, aceasta e poarta ce duce la implinirea OMULUI în toate domeniile, iar prin OM la implinirea societății.

Pentru a atinge acest stadiu de profundă înțelegere cu el insuși, insul este obligat să rupă cu un trecut înrădacinat, să-și pună probleme si să găsească soluții. Printre aceste probleme, trei ni se par extrem de importante, decisive, pentru insul ce vrea să-și găsească armonia și să se realizeze în armone:

1.—In primul rând, trebue *să dea un sens destinului său* de muritor. Atât timp cât se va abate în mijlocul concepțiilor materialiste, care-i reduc orizontul la gramele de materie organica ale trupului, iar destinul la cei câtiva ani petrecuti în framântare spasmodică și sub amenințarea neantului de dincolo de viată, omul va fi supus neliniștei și desperării.

A da un sens destinului, însemnează *a înțelege esența de dincolo de materie*, din care fiecare purcede și spre care fiecare tinde. Numai cine și-a stabilit destinul pe aceasta coordonată, dobândește seninătatea ce-l pune la adăpost de indoială

2. In al doilea rând, trebue să se dedice, *să servească o cauză măreată*. Nimic nu restrânge mai mult desăvârșirea omului decât lipsa de ideal, lipsa unui scop care să-l depășească egoismul.

A servi o cauză măreață insemnează *a înțelege menirea pământească a fiecăruia*. Numai cine și-a înțeles menirea, acceptă sacrificiul pentru binele societății și al aproapelui.

3. In al treilea rând, trebue *să găsească calea unei noi trăiri în spirit*. Sub influența ideologiilor atee, omul s'a îndepărtat de singurul isvor nesecat al armoniei interioare: credința.

A găsi calea unei noi trăiri, însemnează *a înțelege putința mântuirei*. Si numai cine a înțeles acest rost, va încerca depășirea prin înălțare spirituală.

Iată deci cum ar trebui privită problema armoniei interioare a insului, pe care unii o privesc ca o inutilitate, iar alții ca o sarcină dăunătoare. Cu toate acestea, se poate susține că intreg viitorul politic și social al umanității depinde de stabilirea și întărirea acestei stări lăuntrice, fragilă în aparență, puternică și absolută în realitate.

Faust BRADESCU

STRIGATURI

Cine zice că-i român,
eu îi spun că e nebun!
că românul, măi frăție,
avea pușcă și moșie
și nu trăia în robie!...

Cine zice că-i român,
se gândește le străbun;
— nu umblă așa hai — hui
sub steagul străinului!...

Steagul lui, e steag domnesc
— vulturul împărătesc —
și'ncă unul, mândru, soare:
steagul lui Stefan cel Mare!...

FLOREA COSTACHE STOICA

SCRISOAREA UNSPREZECEA

DE VORBA CU NOII REFUGIATI

IUBITE CORESPONDENT NECUNOSCUT

NDEMNAT de problemele deschise in ultimele scrisori cărora am răspuns, ai găsit momentul prielnic să-mi pui şi Dta o chestiune ce te frământa pare-se de multă vreme. Si chestiunea dumneatale este in legătură cu ceeace numeşti *"inutilitatea unei lupte idealiste"* contra unor realităţi ce ne sunt potrivnice. Si-mi precizezi cauza acestei desnădejdi spunând textul: *"...cum eu sunt Român, care am trăit peste 25 ani sub regimul comunist* ***am devenit realist, văzând că de aproape 30 ani nu s'a obţinut nici o imbunătaţire a situaţiei cetăţenilor români, in ciuda incurajărilor*** *şi chiar a asigurărilor pline de speranţe ce li se transmiteau prin posturile de radio şi presa străină occidentală"*.

Problema este intr'adevar importantă, dat fiind faptul că, din punctul nostru de vedere, situaţia internaţională stagnează, anii trec şi speranţele unei eliberări se tot indepărtează. Văzută numai din acest unghi, lupta noastră poate părea oarecum dusă in *"ideal"* şi mai ales poate fi presupusă ca *"inutilă"*.

Această viziune pesimistă pe care o mărturiseşti dealtfel, e consecinţa a două fapte ce se complectează, provocând neliniştea şi sentimentul inutilitaţii oricărei lupte pentru eliberarea ţării. Să mă explic:

1. In primul rând intervine *diferenţa sensibilă de etate* intre dumneata şi majoritatea celor ce-au fugit de sub regimul comunist. După 25 ani de calvar ai reuşit să ajungi in acest Occident, dar in acelas timp ai implinit şi 75 ani **de viaţă. La această etate, chiar pentru cei ce rămân verzi** şi sănătoşi cum e cazul dumneatale, o oarecare dorinţă de linişte şi confort işi cere dreptul.

Vârsta inaintată nu influenţează intru nimic dragostea de ţară şi neam, dar micşorează elanul combativ, violenţa in atitudini şi forţa de sacrificiu. Ceeace tinerii noştri refugiaţi consideră o *datorie de conştiinţă faţă de cei rămaşi*, un refugiat mai in vârstă poate numi idealism, acţiune inutilă sau chiar *atitudine periculoasă pentru cei rămaşi in ţară*. Adică, exact opusul a ceeace credem cu toţii, vechi şi noi refugiaţi.

Diferenţa e datorită fară'ndoială, in primul rând, vârstei. Un om la 75 ani caută in refugiu un *"adăpost"*, o viaţa mai bună, un somn liniştit, fără vise rele şi fără deşteptare in sudori. Pe când, majoritatea celor tineri, vin cu gândul să lupte, să ia parte la pregătirea desrobirei neamului românesc. Dacă unii au luat calea exilului in dorinţa de a se imbogăţi şi-a trăi o viaţa de chefuri şi bucurii, alţi Români, tineri şi ei, au infruntat pericolele acestei deţărări in cugetul implinirei unei misiuni. Pe ei nu-i interesează anii care trec sau speranţele care se subţiază. Ei au venit să lupte, chiar dacă nu s'a obţinut nimic in 30 ani de *"pace"* şi chiar de vor mai trece incă 30 ani până la eliberare.

2. In al doilea rând, intervine umana părere că *dacă nu s'a făcut nimic atât cât suntem noi in viaţă, inutile sunt toate eforturile ulterioare*. Si nu-i vorba de egoism. E imaginea simplei nădejdi a fiecăruia de a putea lua parte la un eveniment ce-l preocupă şi pe care-l speră ca o supremă binecuvântare pentru viaţa lui. Dumneata o exprimi sub o formă un pic particulară *"... am devenit realist, văzând ce se intâmplă de aproape 30 ani"*. Or, realismul pe care-l mărturiseşti acuma nu-i decât urmarea acestei senzaţii că faptul mult dorit nu va avea loc mâine.

Aici apare una din marile greşeli de cugetare a multor refugiaţi. Si datoria noastră e să-i lămurim:

Când s'a constituit exilul luptător in ideia de sacrificiu pentru desrobirea Tării, nu s'a fixat data acestui eveniment la 5 ,lo sau 20 de ani. Aceste momente ne depăşesc. Ele depind de evenimente neprevăzute, de circumstanţe politice necunoscute, de imponderabile nesperate. Noi, ca oameni şi ca Români refugiaţi nu le putem decide conform dorinţelor noastre. Deaceea, situaţia aceasta nedecisă plină de inconveniente şi necazuri pentru toţi (dar mai ales pentru cei din Tara) se poate prelungi incă mult timp.

Dar oare, trebuie să abandonăm lupta de indată ce am atins o anumită vârsta şi mai ales, să considerăm ce se face şi se va mai face intru acelaş ţel, ca inutil şi absurd? Sau, avem noi dreptul să ne oprim, să condamnăm efortul altora, pe motiv că generaţia noastră nu va fi aceea care va beneficia de bucuria reuşitei?

Să nu uităm o clipă că neamul românesc nu-i format din generaţia sau generaţiile actuale. El e un lanţ nesfârşit de generaţii, unele dispărute, altele ce vor veni; iar noi, cei de azi, nu constituim decât veriga de legătură intre ele. Astfel, dacă viaţa noastră se inscrie in clipă, viaţa neamului se inscrie in veşnicie. Noi trăim in el şi prin el; el trăeşte in noi şi in urmaşii noştri. Lupta ce se dă in acest moment (chiar aşa lipsită de perspective, cum crezi dta) e contribuţia noastră nepieritoare la fericirea generaţiilor viitoare. Tot ce intreprindem, tot ce realizăm, se inscrie pe linia acestei responsabilităţi, de care nu ne putem lepăda sub niciun motiv. Nici vârsta, nici sărăcia ,nici depărtarea, nimic, dar absolut nimic, nu ne poate ridica sau şterge această responsabilitate faţă de neam.

Avem printre noi cazuri concrete de oameni in vârstă inaintată, de oameni săraci ca Iov, de oameni pierduţi in depărtările lumii, cari pot fi consideraţi simboluri de patriotism şi respect pentru misiunea ce ne revine. Am avut chiar cazuri când muribunzii şi-au onorat misiunea până in ultima clipă. Aceştia vor rămâne in amintirea tuturor şi vor scrie inceputurile unei noi istorii a neamului românesc.

E adevărat, nu putem decide soarta Tării in acest moment. Putem insă pregăti terenul, elimina asperităţile, reinoi speranta in inimile celor de acolo, arăta lumii că noi nu uităm şi nu desperăm. Găseşti dta că-i mai bine să abandonam totul — şi lupta noastră şi pe cei din Tara — deoarece *"nu s'a obţinut nici o imbunătăţire a situaţiei cetăţenilor români"*. Eşti nedrept cu noi, cu acest exil luptător, ce se sbuciumă pentru salvarea neamului.

Noi nu putem aduce *imbunătăţiri* când Tara e sub călcâiul comunist. Noi nu putem oferi decât *incurajări* şi *certitudinea* că lupta se duce mai departe prin toate mijloacele ce ne stau la indemână. Tara ştie acest lucru şi ne dă increderea ei. Işi duce calvarul cu greu, dar e sigură că peste graniţi alţi fii ai ei n'au uitat-o şi n'au părăsit-o. Tara ştie că lupta continuă şi deaceea prezenţa noastră ii este un reconfort şi-o deschidere spre viitor. Aşteaptă cu incredere.

Aşa rezultă din spusele celor mai de curând sosiţi. Si atunci, cum am putea noi inşela această incredere numai prin faptul că anumite *"realităţi ne sunt potrivnice"*? Realităţile, o ştim prea bine, de când destinul ne-a orânduit *"in calea răutăţilor"*, ne-au fost totdeauna potrivnice. Or, lupta inaintaşilor noştrii dusă in condiţii tot atât de vitrege ca şi cele de azi, o putem considera inutilă? A fost inutilă?

Jertfe peste jertfe s'au strâns pe căile trecutului pentru ca lumina şi libertatea să se aştearnă peste neamul românesc. Tineri şi bătrâni luau parte in acele vremi la marea jertfire, in conştiinţa datoriei faţă de cei ce vor veni. Au făcut-o pentru noi, cei de azi, cu dragoste şi mândrie, in mâna strângând arcul sau paloşul, iar in suflet toată induioşarea pentru nişte strănepoţ pe care ii visau ca ei.

D. BRAD.

Miscarea legionara si spiritul religios

de Faust Bradescu

INCEPUT

ANDURILE care urmează nu sunt o explicaţie teologică a fenomenului legionar, nici o incercare de analiză filozofică a raporturilor ce există intre doctrina spiritualistă a Mişcării şi spiritul religios ce o animă.

Scopul urmărit e infinit mai modest. S'a căutat pur şi simplu stabilirea unui criteriu de inţelegere umană a unui fapt pe care mulţi din generaţia tânără de refugiaţi nu-l pot prinde cu usurinţă. Educaţi in spiritul anti-religios al sistemului marxist, sensibilitatea lor religioasă a devenit un epifenomen, care-i impiedecă de a intui importanţa unui conţinut de esenţă dincolo de materie. Adesea, le este greu chiar să priceapă posibilitatea unei apropieri intre o organizaţie politico-revoluţionară ca Mişcarea Legionară şi ideia de religie, pe care s'au deprins s'o califice de *"obscurantism"*. Mulţi merg până a se declara *"atei"*, aducând in balanţă argumentele clasice marxiste de care au fost profund impregnaţi.

Intenţia noastră nu-i de a le da lecţii de dogmă religioasă, ci de a le explica importanţa spiritualităţii creştine in frământarea omenirei actuale, precum şi necesitatea aplicării spiritului religios in gândirea şi acţiunea umană, dela politic la social, dela economie la cultură, dela om la societate. Astfel, vor inţelege că răul ce s'a abătut asupra societăţii moderne, prin răspândirea absolutismului şi tiraniei comuniste, se datoreşte in cea mai mare parte slăbirei spiritului religios in om. Deasemenea, vor inţelege dece Mişcarea Legionară păstrează ca primă condiţie a revoluţiei sale reinvierea acestui spirit, fără care societatea lunecă in mod fatal pe făgaşul egoismului, materialismului şi tiraniei.

Deci, explicaţia ce urmează este un fel de introducere pentru inţelegerea diverselor aspecte morale şi spirituale ale Mişcării, ce vor fi expuse in alte broşuri ale acestei Colecţii.

PRELIMINARII

Revoluţia Franceză, de esenţă francmasonică, a deschis acum 180 de ani calea libertăţilor anarhice. Pe făgaşul acestora s'au inscris in gândirea politică noi linii de evoluţie, bazate pe indiferenţa faţă de normele creştine şi deslegate de orice constrângere morală. Sub auspiciile acestor tendinţe au inflorit primele expresii ale socialismului utopic şi şi-a croit corsetul ideologic mentalitatea burgheză.

Pătrunderea acestor caracteristici in masele populare n'a avut loc dintr'odată. Omul nu a devenit, prin faptul revoluţiei, un individ fără morală sau un duşman neimpăcat al Bisericii. Metamorfoza s'a indeplinit incetul cu incetul, pe măsură ce noile linii de gândire s'au inscăunat, impingând individul la acţiuni ce nu mai ţineau socoteală nici de spiritul religiios, nici de comportamentul moral in viaţa politică, economică şi socială.

Natural ca astfel de *"libertăţi"* au apărut individului ca o adevărată descătuşare. Au profitat insă de noua stare, cu multă dibacie, industriaşii, politicienii şi gânditorii politici. Masele populare au fost prinse in mrejele acestei decăderi spirituale ceva mai târziu, când formulele ideologice au devenit slogane, iar ridicarea nivelului cultural le-a deschis perspectiva unei pseudo-definiri.

Când ideologia marxistă, de esenţă iudaică şi de tendinţă materialista, şi-a făcut apariţia, spiritele erau deja pregătite pentru a accepta orice atac la adresa Bisericii sau orice afront adus moralei. Deja, o astfel de atitudine anti-spiritualistă sau desprinsă de morală nu mai era privită ca o anomalie. Individul se complăcea in această atmosferă de răsvrătire intimă, dublată de plăcerea de a se simţi solicitat şi punct de convergenţă al noilor idei la modă.

Deaceea, a doua jumatate a secolului XIX a fost o adevărată epocă de institutionalizare a principiilor materialiste anti-spiritualiste, a principiilor anti-clericale şi-a normelor de comportament lipsite de morală. Mărturisite sau nu, aceste tendinţe au dominat indivizi şi partide, deschizând drumul decăderii spirituale şi morale pentru generaţiile viitoare. Rezultatele ce-au urmat au dovedit că atât omul cât şi organizaţia care nu se conduc după reguli stabile, adică după norme etice şi morale, şi care in acelaş timp nu mărturisesc incadrarea lor intr'o ordine superioară depăşind ordinea socială comună prin aportul său spiritual, nu pot avea respect de nimic in această lume. Nici de oameni ca membri ai unei societăţi, nici de alte organizaţii sau State. Mentalitatea lor devine o mentalitate pragmatică, materialistă, bazată pe egoism, utilitarism, antispiritualism şi indiferenţă morală.

Influenţa acestor atribute sparge cadrul de desvoltare naturală al societăţii şi-i imprimă o activitate anarhică. Omul crede că totul ii e permis. Astfel, cel ce domină se cramponează in privilegii şi se depăşeşte in abuzuri, iar cel ce se crede dominat explodează in revendicari şi comite alt gen de abuzuri. Partidele, la rândul lor, incurajează când pe unii când pe alţii, in speranţa de a-i domina şi a-şi atinge scopurile.

Ca rezultat de ordin general, moravurile slăbesc, lipsa de respect reciproc apare, familia se destramă, tineretul se corupe, persoana umană se ofileşte, societatea intreaga se frământa neliniştită şi turbure. Disciplină, ierarhie, virtuţi, iau forme monstruoase, prevestind o intoarcere spre epocile primitive. Deslănţuirea instinctelor primare, in toate păturile sociale, şi mai ales printre tineri, provoacă o stare de spirit de decadenţă şi desperare.

Ceeace lipseşte unei societaţi atinse de aceşti viruşi sunt tocmai *reconfortul regulilor de morală şi aportul efectiv al spiritului religios*. Din lipsa lor, din neinţelegerea importanţei lor intru desvoltarea şi sănătatea societăţilor, s'a putut ajunge la anarhia structurală şi la decadenţa spirituală pe care le cunoaştem cu toţii.

Un partid sau o organizaţie revoluţionară care nu plasează viziunea societăţii preconizate dincolo de orizontul material al câtorva satisfacţii imediate, care nu incadrează concepţia omului intre limitele unei morale şi-a unei discipline spirituale, se găseşte in imposibilitate de a crea o noua civilizaţie. Va putea domina, prin forţă, prin teroare, prin minciună, o perioada de timp. La prima delăsare, se va prăbuşi. In ciuda tuturor ideilor agnostice şi atee ce bântuesc lumea, spiritul religios rămâne una din marile constante ale omului. In el insul isi găseşte echilibrul iar societatea armonia.

MISCAREA LEGIONARA SI SPIRITUL RELIGIOS

Atunci când Mişcarea Legionară s'a structurat ca organizaţie revoluţionară, răul adus comunităţilor politice de către sistemele şi ideologiile existente, atinsese deja profund mentalitatea curentă. Decadenţa morală nu devenise incă prăbuşire, anticlericalismul nu se transformase incă in ateism deschis, dar societatea se svârcolea deja neputincioasă sub influenţa libertină a vechilor idei iudeo-masonice şi socio-marxiste. Societatea intrase deja in descompunere lentă, dar vizibilă la toate treptele sociale.

Ceeace se putea face pentru a opri această descompunere şi a reda o nouă direcţie societăţilor politice, era o respingere radicală a liniilor de conduită impuse timp de un secol şi mai bine de spiritul masonic şi de marxism. Adică, o revenire la legile spirituale, la disciplină, la ierarhie, la etică, la morală, la tot ce fusese indepărtat incetul cu incetul din viaţa oamenilor sub pretextul *"desavârsirei libertăţii individuale"*.

Intr'un cuvânt, o revenire la spiritul religios care inchide in el toate aceste atribute atât de necesare omului. Să nu se uite că Marx s'a ridicat fără induplecare impotriva religiei, declarată de el ca *"opium al poporului"*, ştiind prea bine că in misterul acestei instituţii ce depăşeşte insul, se găseau toate elementele ce-i puteau indigui intenţiile. Distrus spiritul religios al unei naţiuni, aceasta devine pradă uşoară tuturor devierilor morale sau intelectuale, priveşte

(*Urmează pag. 12.*)

Miscarea legionara si spiritul religios

cu indiferență propria existență și lunecă repede pe făgașul compromisurilor.

Corneliu Codreanu a înțeles că pentru a reface o societate trebuie să-i reafirmi, să-i reimpui norme de conduită care să precumpănească tendințele distrugătoare ce o rod. Nimic n'o poate salva decât această revenire pe drumul retrăirei în duh religios.

Dece neapărat *"religios"* și nu pur și simplu în sensul unei reforme politice, culturale, civice sau sociale? Deoarece, cuprinsul spiritului religios e infinit mai vast, mai profund, mai trainic în timp și spațiu. Revenirea *"la icoană"* cum spunea Moța, este o reîntoarcere la isvorul mântuirii și o reînoire a potențelor interioare, singurele ce ne pot da siguranța regăsirei de sine. Omul epocei noastre complect turburat, e tras în toate părțile de tendințe centrifuge, ademenit de promisiuni și slogane, svârlit în îndoială de propaganda marxistă și de indiferența complice a burgheziei.

Ce remediu i se poate da pentru a neutraliza în el toată această anarhie de idei și simțiri? Ce forță s'ar putea impune libertăților anarhice ce-au pus stăpânire pe mentalitatea lui? Cum să-l convingi de importanța eticei și moralei când așa zisul *"realism pragmatic"*, personal sau colectiv, atât de ridicat în slăvi, este atins tocmai prin negarea acestora? Peste un secol de condiționare anti-religioasă, anti-spirituală, anti-educație morală, a determinat și ușurat înscăunarea mentalității materialiste de azi.

Mișcarea Legionară prevăzând pericolul și declarându-se împotriva acestei mentalități s'a plasat dintru început la antipodul tendințelor materialiste. Definirea spiritualistă și religioasă concomitentă n'a fost decât un corolar logic. Să nu se facă însă confuzie. Mișcarea Legionară este o organizație politico-revoluționară structurată religios, iar nu o mișcare religioasă, o sectă (cum mulți din dușmanii noștri încearcă s'o zugrăvească). Diferența e substanțială. O mișcare religioasă e supusă unor coordonate mult mai stricte și scopul său final nu-i deloc politic, ci transcendental. Pe când, Mișcarea Legionară are numai o structură religioasă, ceeace îi dă posibilitatea de a susține o anumita viziune a vieții și a impune membrilor săi o anumită comportare foarte apropiată de esența religiei, fără a pierde pentru aceasta caracterul de organizație politică revoluționară.

Scopurile Mișcării Legionare sunt politice, sociale, educative, economice, tehnice, etc., dar, datorită faptului că temeliile concepției sale de trăire rup cu utilitarismul și materialismul dominant, întreaga perspectivă a sistemului legionar devine o contragreutate a răului ce se întinde. Corneliu Codreanu nu face decât să transpună în viața socio-politică a omului și a societății, noțiunile fundamentale ale spiritului religios. Trăind prin ele și rostind prin ele, omul-legionar se desprinde încet încet de orânduiala făuritoare de descompunere și-și croiește o nouă armură spirituală, un nou fond de virtuți.

Concepția legionară a fost din prima clipă categorică: numai o revenire pe drumul spiritualității creștine va putea răsturna situația de decădere morală a omului și de prăbușire socială a națiunilor. Deoarece, numai în structura spiritului religios noțiunile de *"justiție"* și *"morală"* sunt pure, *"sacrificiul"* este o constantă, iar *"credința"* o temelie.

Indepărtarea forțată a omului de aceste criterii și impunerea celor contrarii ca linii de conduită, a provocat starea de haos în care se află omenirea. Salvarea ei consistă în revenirea conștientă la isvorul marilor virtuți și'n acceptarea valorilor eterne ascunse în Cuvântul de dincolo de vremi.

Religia nu este un opium. Este o constantă a înțelegerii rostului nostru în lume. Prin ea ne întregim, ne înălțăm, rupem bariere neînțelese, construim o lume mai bună și mai înțelegătoare. Religia este un balsam și un îndemn. Religia nu adoarme ci, din contra, deșteaptă conștiințele. Le deșteaptă la adevărurile care înobilează ființa și-o plasează în ritmul armonic al vieții.

Spiritul religios legionar se înscrie pe linia marei înțelegeri a spiritului creștin în viața omului și-n desvoltarea societăților. Nu-i misticism, ci pură încredere în valoarea umană, politică și socială a normelor transcendente.

E adevărat că una dintre problemele cele mai greu de asimilat pentru majoritatea celor ce intră în contact cu Mișcarea Legionară sau caută să-i înțeleagă doctrina, este strânsa legătură ce există între această organizație politico-revoluționară și sentimentul religios ce o animă. In mijlocul unei societăți politice anti-clericale și-a unor forțe revoluționare declarate atee, apropierea Mișcării Legionare de religie apare ca o anomalie de concept, ca o lipsă de oportunitate politică, ca o atitudine ilogică.

A nu se declara deschis și sgomotos contra acestui *"opium"*, înseamnează, în mintea multora, a închide definitiv orice posibilitate de cucerire a proletariatului. După aceștia, proletariatul e sinonim de *"necredință"*, ceeace demonstrează cât de profundă e devierea lor mentală. După ei, marea revoluție a secolului XX nu poate avea loc decât în numele răsvrătirei anti-spirituale. Si nu e de mirare, dat fiind atitudinea burgheziei care, din interese particulare, a deschis poarta necredinței și-a despiritualizării omului.

Moravurile democrației nu puteau urma nestăvilite căile dominației politico-economice atâta timp cât și-ar fi manifestat prezența strictele precepte ale moralei religioase. In plus, presiunile constante ale diverselor forțe oculte, a căror prosperitate depindea direct de slăbiciunea moravurilor, au dus la stabilirea unei atmosfere de indiferență socială și libertinaj politic. Printr'o propagandă subtilă și neobosită, s'a ajuns la o adevărată răsturnare de valori. Cu timpul, s'au impus preceptele cele mai vulgare, mai egoiste și mai lipsite de morală, deoarece aduceau suflul ușurinței în acțiune și-al parvenirei prin lipsa de scrupule.

"Morala n'are ce căuta în politică", *"Scopul scuză mijloacele"*, *"Politica nu se face cu mătănii"* și multe alte expresii de acest gen, au ilustrat și ilustrează gândirea multor politicieni și, prin răsfrângere, felul de a judeca al omului. Rezultatul nu putea fi decât sărăcirea fondului spiritual al individului și lunecarea acestuia pe panta compromisurilor și-a descompunerei morale.

Pe de altă parte, marxismul ideologic și comunismul aplicat, aduceau în circuitul politic noțiuni de-adreptul antireligioase. Nu mai era vorba de instalarea unei atmosfere, ci de impunerea voluntară a unor principii contrare a tot ce societatea umană și civilizația occidentală acumulaseră în decursul istoriei, sub semnul moralei creștine. Individul, profund influențat de perspectivele unei libertăți anarhice, în care aplecările egoiste se puteau desvolta la infinit, devenea o pradă ușoara în fața doctrinelor marxiste, care-i curățau și bruma de respect sau teamă ce mai putea purta unei instituții spirituale.

Coexistența acestor două tendințe, în epoca noastră, nu putea avea ca rezultat decât prăbusirea interioară a individului. Amândouă bazate pe un materialism agresiv, pe un dispreț total al celor mai elementare reguli de morală civică și pe respingerea oricărui respect față de entitatea spirituală a vieții, democrația și comunismul conlucrau întru desăvârsirea aceleași schimbări fundamentale: *despiritualizarea omului.*

Or, nimic nu poate fi mai vătămător pentru viața individului și-a societății în care trăește, decât pierderea acestui contact cu unica forță ce, depășindu-ne, ne aduce armonia interioară, înțelegerea socială și înălțarea individuală. Materialismul, de orice natură ar fi, stinge în om tot ce poate fi în el mai nobil și mai curat. Toate epocile de decadență s'au evidențiat prin apariția sau desvoltarea ideilor materialiste și combaterea sau respingerea conceptului religios.

Dece oare? Pentrucă fondul religios, prin preceptele lui etice și morale, prin ridicarea omului către o spiritualizare crescândă, prin infiltrarea în suflet a unei credințe și-a unui respect față de creatura umană, contribue la ameliorarea interioară a omului. Ca urmare și atitudinea socială sau politică a acestuia va păstra influența binefăcătoare a preceptelor respectate. Deaceea putem spune că omul social al unei epoci sau al unei comunități nu-i decât reflexul preceptelor care domină întregul. O comunitate intrată pe făgașul denegării normelor morale nu poate da naștere decât la o societate pervertită și imorală. Tot așa, o societate supusă concepțiilor materialiste și atee nu poate realiza decât o civilizație hibridă, supusă unor norme statice și retrograde, fără suflul depășirei personale și-al împlinirei spirituale.

Civilizațiile se destramă și dispar în clipa în care temeliile spirituale și morale încep să se clatine. Când omul, purtat de iluziile tendințelor bazate pe imediat și materie, se înfundă în egoism și'n desacralizarea propriei existențe, putem fi siguri că nu suntem departe de prăbușirea unei lumi, chiar dacă aparent, progresele tehnice impun o viziune contrară.

Mișcarea Legionară pleacă dela *viziunea omului integral,* adică a insului care, în afară de toate considerentele existențiale, ține seama și de constanta spiritualistă a înălțării. Inălțarea este încercarea continuă și conștientă de integrare în lumea de dincolo de simțuri. E vorba de o înțelegere de rosturi în existență, care merg dela necesitatea materiei până la primatul spiritului.

Trăirea exclusivă în materialitate, degradează omul, îl reduce la simplicitatea funcțiilor vitale. Inteligența ce se desvoltă numai pe coordonatele materialiste spulberă din viața omului perspectiva depășirei, fără să-i aducă în schimb măcar satisfacția îmbuibării. Trăirea legionară, cuprinsă în normele acceptării și aplicării spiritului religios, dă omului *posibilitatea înțelegerii vieții și-a misiunei lui,* și-i aduce în acelaș timp *satisfacția împlinirei interioare.* Aceste două perspective (înțelegerea vieții și împlinirea interioară) ușureaza și *realizarea plenitudinei materiale.*

MISCAREA LEGIONARA SI ATEISMUL
(dece un ateu nu poate deveni legionar)

După cum s'a văzut, spre deosebire de indiferența religioasă a democrației și de ateismul declarat al comunismului, Mișcarea Legionară este o concepție politico-socială structurată religios. Acest termen nu vrea să arate că Garda de Fier este o nouă religie sau o anexă a Bisericei. Ar fi absurd să se facă o astfel de confuzie.

Mișcarea Legionară este o organizație revoluționară, naționalistă și spiritualistă, al cărui punct culminant rămâne modificarea interioară a omului. In concepția legionară, dacă insul nu se transformă în adâncime, inutile sunt toate modificările structurale vizibile. Ce folos pentru masele nevoiașe, dornice de un mai bine, schimbarea sistemului politic dacă cei ce vor conduce după această schimbare vor pastra defectele sufletești ce i-au caracterizat totdeauna? Schimbările materiale sunt totdeauna superficiale, chiar dacă dau impresia c'au rupt cu un trecut.

Cazul comunismului este tipic, mai ales în România. Transformările materiale au fost profunde și radicale; nicio structură socială sau politică din trecut n'a reușit să se mențină. Ce constatăm însă? MIZERIA (sub toate formele) e de o sută de ori mai cruntă ca înainte. PRIVILEGIILE sunt de o sută de ori mai accentuate, mai vizibile și mai apăsătoare ca înainte. OAMENII MUNCII de o sută de ori mai săraci și mai asupriți ca înainte, s.a.m.d.

Această situație dezastroasă, pentru un regim ce se laudă c'ar fi pentru masele populare, e o consecință a ideologiei ateiste ce-i stă la bază. Ateismul rupe insul din concepția binelui, a respectului față de om, a ajutorului reciproc, svârlindu-l într'o lume de egoism și satisfacții pur materiale.

Ateul nu-i legat de nimic superior. El nu crede nici în forțele nevăzute, nici în valorificarea lui personală pe un plan spiritual. Cu atât mai puțin poate crede în semenul sau. El n'are niciun ideal depășind orizontul lui imediat, nici respect pentru persoana umană pe care o consideră, prin optica lui deviată, ca un concurent sau dușman. Ateul trăește ca un izolat în propria lui societate, deoarece niciun fir nevăzut nu-l leagă de sufletele ciorlalți și nici de necunoscutul ce-l așteaptă dincolo de viață. Traește într'un prezent neliniștit, în care devine pradă ușoară tuturor celor ce știu să mânuiască ițele din umbră.

Ateul modern este o victimă a marxismului, care are nevoie, pentru a-și impune ideologia materialistă, de indivizi fără credință, fără ideal, roși de invidie și izolați în viață.

Cu această imagine a ateului în fața ochilor, ne este mai ușor să explicăm dece doctrina Gărzii de Fier impune legionarilor *credinta în Dumnezeu* și le imprimă *credința într'un ideal.* Să nu se uite că Mișcarea Legionară vrea să modifice întreaga concepție de viață socială și politică ce domină astăzi. Deaceea, ea aduce nu numai forme și structuri noi, dar mai ales *metode noi* și *un spirit cu totul aparte.*

Acest spirit legionar e unic în lume, printre diferitele gândiri politice, deoarece el nu e bazat pe interese și privilegii ca în burghezie și nici pe ură și distrugere ca în marxism-comunism. El are ca temelie și îndemn permanent DRAGOSTEA: dragostea de frumos, de bine, de justiție, de libertate, de aproapele, de muncă, de sacrificiu pentru neam și țară, s.a.m.d.

Or, nimic nu este mai dumnezeesc, mai dincolo de moravurile perverse ale acestei lumi, decât dragostea. Ea este piatra de creștet a Bisericii. In ea stă ascuns tot misterul lumii noastre. Prin dragoste ne apropiem de dumnezeire și tot prin ea ne modificam în adâncime.

Răul ce ne frământă și ne roade e lipsa de dragoste. Incapacitatea de a înțelege suferința altuia, e lipsa de dragoste. Egoismul, invidia, disprețul față de cei mai mici, mai saraci sau mai puțin înzestrați de natură decât noi, e tot lipsa de dragoste. Iar cine are lipsă de dragoste în el, nu poate fi nu numai un bun creștin, dar nici măcar un bun coleg sau camarad.

Nu uităm că scopul insului în viață are două aspecte:

— întâi, *stabilirea unei situații materiale* pentru asigurarea existenței,

— al doilea, *înălțarea spirituală.*

Mulți se limitează la primul aspect, devenind acele păsări de pradă ce aduc numai nenorociri societăților. Dar cei mai mulți, au sentimentul propriei înălțări spirituale, chiar dacă nu știu cum s'o realizeze. In ei există acest sentiment ca un îndemn puternic și permanent. Sunt sufletele care n'așteaptă decât apariția unei căi de afirmare.

Or, atât *dragostea* cât și *spiritualitatea* sunt cele două fațe prin care se manifestă dumnezeirea pe pământ:

— prima, ca un fond de regenerare sufletească,

— a doua, ca o tendință a ridicării omului din animalitate.

Religia nu face dacât să ne pună în contact cu invizibilul picurându-ne în suflet sentimentul dragostei și îndemnându-ne spre înălțare.

Astfel, Mișcarea Legionară fiind revoluționară și în sensul de *"modificatoare în adâncime"* a unui întreg proces de existență politică și socială, nu-și poate atinge țelul în afara preceptelor de bază ale religiei. Omul legionar pentru a putea fi un adevărat OM NOU în societatea viitoare întrevăzută de Legiune, trebuie să fie, înainte de toate, *un bun creștin.*

Creștin, nu în sensul unui formalism copilăresc și fals, ci în sensul unei profunde înțelegeri a misiunei lui și-a modificărei lui interioare, adică IN FAPTA. Credinta în Dumnezeu a legionarului este efortul lui de înțelegere a unei realități care-l depășește și de înălțare continuă pe treptele unei spiritualități ce se desvăluie mereu mai mare și mai sus.

Această credință a legionarilor, atât de luată în râs de ateii marxiști sau nemarxiști, a făcut minuni pe care nimeni nu le poate nega. Din rândurile acestor legionari *"obscurantiști"* s'au ridicat mii de martiri și de eroi. Din cauza acestei credințe în Dumnezeu, inimile tuturor legionarilor din lume sunt pline de speranțe, de entuziasm și de curaj. Datorită acestei credințe ei sunt siguri de victoria legionară, deoarece știu că victoria binelui se va adeveri asupra răului.

Ce aduc ei, ateii, în balanța frământărilor actuale, când soarta lumii tremură pe covorașul verde al unei conferințe între *"cei mari"*? NIMIC, numai negație și defetism!

Ateul este o victimă a educației comuniste, ce-l smulge din plenitudinea unui viitor, pentru a-l svârli în inconsistența desperării materialiste și imediate. Pe când *religiozitatea legionară este o punere în armonie a omului cu propria-i structură spirituală.* Prin acceptarea credinței religioase legionarul se definește și se împlinește. Nu mai este individul inform ce-și caută un rost, ci omul ce știe unde calcă și unde merge. Vicisitudinile politice nu-l abat și nu-l deprimează. El crede în justiție deoarece sufletul îi e plin de speranțe; știe să înfrunte prigoana forțelor comuniste deoarece nu-i e teamă de consecințe; e gata de sacrificiu deoarece e convins că înălțarea lui și-a neamului depind de această renunțare. In haosul ce ne înconjoară, legionarul nu-și pierde cumpătul și firea. Neclintit așteaptă să-i vină timpul pentru a-și îndeplini misiunea.

Or, toate aceste consecințe sunt datorite faptului că legionarul este religios, că-și dirijează acțiunile prin prisma eticei religioase, că-și valorifică existența prin metafizica creștină.

Una e perspectiva socio-spirituală a celor *ce se componează* în noțiuni abstracte (progres, egalitate, lupta de clasă, etc.) sau materiale (număr, cantitate, procente, etc.) pentru a-și hrăni dorul de infinit și necesitatea de realizare umana; alta e perspectiva, din acelaș punct de vedere, a celor *ce cred* în noțiunile specifice spiritualității, legate de imponderabil și absolut. Primii trăesc în neliniștea normelor de atins și'n incapacitatea împlinirei lor lăuntrice. Ceilalți trăesc în certitudinea armonizării de interese și posibilități sub semnul înțelegerii creștine.

Iată, prin urmare, dece anumite noțiuni ce există în concepția comunistă ca și în cea legionară, au un sens cu totul deosebit în realitate. Să luăm, spre exemplu, cuvântul "SOLIDARITATE":

In comunism, *"solidaritatea"* nu poate avea un sens

(*Urmează pag.* 14.)

Miscarea legionara si spiritul religios

decât in relaţie cu scopul final al ideologiei — lupta de clasă şi revoluţia violentă. Se face apel la această noţiune pentru a strânge rândurile intr'o acţiune revoluţionară, pentru a intări o mişcare grevistă, pentru a dezavua o atitudine a adversarului. Solidaritatea comunistă nu poate fi concepută in afară de politică. Ea nu ascunde niciun suflu de inţelegere şi bunăvoinţă. E vorba de ceva rece, impersonal, născut dintr'un scop bine determinat. Această noţiune e o simplă armă, sau dacă vrem, un slogan, ca toate celelalte noţiuni abstracte de care se face aşa de mult caz.

Solidaritatea legionară naşte dintr'un alt sentiment şi se adaptă la alte isvoare. Este exact contrariul noţiunei comuniste. Ea naşte din sentimentul dragostei creştine faţă de un semen şi se adapă la isvoarele morale ale religiei care ne e călăuza. Nu se adresează omului politic, plin de resentimente şi invidii, ci omului ce caută să se depăşească, incercând să inţeleagă suferinţa altuia. In legionarism solidaritatea nu-i o tactică de luptă, ci un mijloc de inălţare şi de umanizare a individului.

Astfel, pentru *legionarul religios*, solidaritatea este o atitudine indispensabilă, ce face parte din însuşi criteriul de definire al spiritualităţii ce-l caracterizează. Pentru *comunistul ateu*, solidaritatea devine simplă solidarizare tactică, comandată sau retrasă din circuit de către Comitetul Central, după cum ii convine. Nu mai vorbim de *ateul comunist*, care constitue forma cea mai tristă a epocei noastre. Nefiind indemnat nici de-o chemare spirituală, nici de-o adeziune ideologică, el se sprijină pe subterfugii personale ce-l plasează intr'o neintelegere desperată a propriului destin uman şi-o neputinţă totală de a fi folositor, **societăţii in care se mişcă.**

Un inţelept a spus că dacă religia n'ar fi existat, ar fi trebuit inventată. Si nu-i un simplu joc de cuvinte. Aşa este. Omul, pentru a se simţi om, pentru a pricepe propriul lui destin, are nevoie să creadă in ceva. Dar acest CEVA trebuie să fie o forţă care-l depăşeşte, atotcuprinzătoare, binevoitoare şi justă. Omul nu se depăşeşte şi nu-şi crează o armonie interioara decât prin credinţă.

A crede deci, nu este o probă de "*obscurantism*" sau de prostie, ci necesitate ontologică. Cel ce nu poate sau nu vrea să creadă, e **UN INFIRM.** Aplicarea pozitivismului ştiinţific in această problemă nu corespunde la nimic, dat fiind că e vorba de două faţete diferite ale existenţei. A susţine absurditatea religiei şi-a credinţei prin faptul că nu pot fi explicate "*stiinţific*" e ca şi cum s'ar spune unui poet: "*Poemul tău n'are nicio valoare, deoarece analiza lui chimică nu corespunde cu formula apei distilate pentru a putea fi considerat limpede şi pur*".

Credinţa nu poate fi pusă sub microscop pentru a-i vedea structura moleculară. Ea face parte dintr'o altă ordine de valori, dincolo de materie.

Pentru a intelege acel ceva ce ne depăşeşte (şi pe care-l numin religie, credinţa, metafizică, imponderabil, Dumnezeu) ne trebuesc alte antene decât cele cinci simţuri sau nenumăratele aparate ce ne ajută să cunoaştem volumul, greutatea, consistenta, densitatea, etc., unui obiect. Ne trebuie o sensibilitate interioară, o dorinţă de cunoaştere şi depăşire, o nelinişte existenţială, intr'un cuvânt: *convingerea că nu suntem un accident al naturei, supuşi unui determinism orb şi mecanic.*

Religiozitatea legionară nu-i "*habotnicism*", ci o restabilire ierarhică a ordinei naturale in viaţa socială a comunităţilor politice. Cine nu crede şi nu are respect faţă de forţa supra-naturală ce ne depăşeşte, nu poate crede şi nu poate avea respect de nimic in lumea in care trăim. Familie, societate, morală, naţiune, negoţ, onoare, nu mai au nicio valore in ochii lui, putând fi interpretate după bunul plac, batjocorite, sau negate.

Tot ce se poate numi "*bune sentimente*", "*conştiinţă*", "*demnitate*", "*morală*", "*etică*", etc., sunt rezultatul unei evoluţii milenare, multi milenare. Si individul nu şi le-a însuşit decât in urma unei *purificări spirituale*. Or, purificarea spirituală este o inălţare pe scara nesfârşită a progresului sufletesc. Nu suntem mai buni, mai înţelegători, mai miloşi, mai morali ca o consecinţă a unui "*progres material*". S'ar putea spune din contra. Aceste atribute sunt rezultatul unui efort de apropiere şi inţegrare in sânul singurei entităţi ce depăşeşte şi domină materia. Bruta, din toate epocile, s'a lepădat de tot ce-ar fi putut s'o smulgă din incătuşarea materiei spre a o inobila in spirit şi faptă. Iar cei ce au voit să stăpânească individul, l-au indemnat din contra să nege Inaltul şi să se supună legilor legate de egoism, de imediat, de forţă şi de materie.

Acestea fiind tendinţele societăţii in care trăim, Mişcarea Legionară a căutat calea ce putea smulge omul din prăpastia ce-l ameninţă. Si-această cale nu putea duce decât spre normele religioase şi morala creştină, singurele ce inobilează spiritul şi scoate insul din atmosfera de materialism ce-l inconjoară şi-l domină, impiedecându-l să se realizeze pe un plan mai ridicat.

Pentru legionar religia nu e un "*opium*", ci un fir conducător, o poarta ce-i deschide perspectiva inţelegerii şi-a perfecţiunei. Dumnezeirea ce-i este revelată devine o apoteoză a *intregului supra uman* spre care trebuie să tindă cu trup şi suflet. A se realiza, insemnează a intra pe făgaşul acestei inălţări in spirit. A deveni om nou, insemnează a-şi insuşi morala superioară ascunsă in preceptele religiei. **Numai astfel un om devine legionar şi un legionar se transformă intr'un om nou.**

Ateul nu poate inţelege aceste posibilităţi lăuntrice, deoarece el nu crede in nimic ce-ar putea depăşi materia şi experienţa ştiintifică. *Lumea ateului e lumea junglei.* Iar dacă lumea noastră a devenit din ce in ce mai "*junglă*", asta insemnează că elanul spre spiritualizare a scăzut pe când tendinţele spre ateism s'au accentuat. Rezultatul acestei schimonosiri a firei il constatăm in toate domeniile vieţii sociale, politice, economice, etc. Niciun suflu de inţelegere, de bunăvoinţă, de dragoste, nu animă relaţiile dintre oameni sau naţiuni.

Deaceea, Corneliu Codreanu a impus legionarilor singura regulă capabilă de a modifica această traiectorie de sinucidere morală: legionarul trebuie să creadă in salvarea şi înălţarea lui spirituală prin acceptarea preceptelor religioase. Aceste precepte il smulg din indiferenţă şi egoism, punându-l in contact cu elementele premergătoare înălţării: răspunderea, demnitatea, onoarea, dragostea, sacrificiul...

Intre ateul marxist şi cel ne-marxist nu-i decât o *diferenţă de nuanţă*. Intre ateul de orice nuanţă şi legionar *diferenţa e de fond*, deoarece legionarul bazează intreaga lui viziune existenţială şi politico-socială pe nişte precepte pe care ateul le neagă.

Când cineva vrea să devină legionar, primul lucru pe care trebuie să-l facă e să-şi verifice legăturile spirituale. *Ateul n'are ce căuta in rândurile noastre.* Chiar dacă intră, se va isbi mereu de acest fond religios contrar propriei lui constituţii interioare. Mai bine să nu intre. Să rămână in afara Legiunii, să-i analizeze posibilităţile, doctrina şi spiritul care o animă şi să i se apropie numai atunci când in sufletul şi mintea lui a mijit scânteia inţelegerii.

INCHEIERE

Pentru mulţi dintre cei ce şi-au făcut ucenicia politică şi iniţierea in viaţă sub inrâurirea mono-dimensională a aparatului de Stat comunist, orice aluzie la importanţa spiritului religios poate apărea ca o negare a spiritului ştiinţific şi o poziţie retrogradă in contextul evolutiv al societăţii.

După noi, aceştia au căzut in plasa intinsă de concepţia materialistă a marxismului ateu şi şi-au îngropat destinul in hăul neimplinirilor. Ii vedem adesea printre noi, purtaţi de sbuciumul lăuntric. Indiferenţi şi insensibili la tot ce are legătură cu substratul religios, ei poartă tarele unui regim politic care i-a "*despiritualizat*". Sunt epavele unei lumi ce-a pierdut contactul cu spranaturalul, adică cu esenţa vieţii.

Corneliu Codreanu, in marea lui forţă de pătrundere a evenimentelor ,simţise instinctiv evoluţia despiritualizantă a oricărei lumi căzute sub influenţa marxistă. Si-această influenţă —pecingine molipsitoare in tot locul— putea atinge într'o zi şi naţiunea română. Salvarea nu putea veni decât printr'o intărire a temeliilor transcendentale şi o reimpunere a spiritului religios.

Deaceea, Mişcarea Legionară a fost structurată astfel. Era singura cale pentru a ridica un zid impotriva răsvrătirilor ideologice, a decadenţei morale şi-a negării religiei **propovăduite de idealul comunist.**

Datorită acestui spirit religios, păstrat ca un fundament in structura Mişcării Legionare, s'a împiedecat pătrunderea comunismului in masele româneşti intre cele două răsboaie. Omul-legionar avea o credinţă şi-o convingere politică sănătoasă care-l puneau la adăpostul tentaţiilor egoiste, materialiste, amorale şi anti-naturale propovăduite pe alte meleaguri de ideologia marxistă.

Conform doctrinei legionare modificarea societăţii şi-a sistemului politic invechit, contra căruia se ridicau atâtea nemulţumiri, nu putea avea loc decât bazându-ne pe **ESENTE**, iar nu pe **APARENTE**, oricât de apăsătoare ar fi fost ele.

Istoria însăşi a dat dreptate acestei concepţii anti-materialiste a Mişcării Legionare. Rezultatele obtinuţe de către regimurile comuniste (oriunde s'au manifestat şi-au triumfat in lume) au fost dezastroase, atât pentru societate cât şi pentru om. Bazându-se numai pe *aparenţele* materiale şi palpabile, ridicate la rang de legi ştiinţifice, dar neglijând TOTAL esenţa spirituală şi intimă ce animă totul in lume, nu puteau să ajungă decât la haosul ce le caracterizează. Societatea comunistă a devenit o lume concentraţionara in care domneşte groaza, suspiciunea, ura şi minciuna. Iar omul-comunist un robot condiţionat, obligat să accepte totul fără murmur, pentru a-şi salva existenţa.

Ruperea acetui contact între fiinţa umană şi entitatea nevăzuta şi neînţeleasă, dar cu atât mai stranie şi mai necesară armoniei interioare a fiecăruia, a provocat intr'adevar destrămarea societăţii existente; dar a marcat in acelaş timp şi slăbiciunea cea mai profundă a marxism-comunismului: inadaptabilitatea lui la construcţia intimă a omului.

S'a ridicat contra singurei forţe de neinfrânt: spiritul religios. Deşi victorios dincolo de Cortină, comunismul se resimte profund din cauza acestei erori fundamentale. Caută mistica sistemului ce-i este propriu, dar rezultatele sunt de plâns. Tot ce-a reuşit e să se ridiculizeze şi din acest punct de vedere, deoarece: *nu poţi aplica unui sistem materialist normele şi trăirea unui spirit ce depăşeşte materia.*

Mişcarea Legionară s'a sprijinit în lupta ei şi pe realităţile vizibile ale revendicărilor sociale, şi pe modificările indispensabile ale unui sistem politic depăşit, şi pe combaterea unei mentalităţi levantine, şi pe modificările de structură, etc., dar a învăluit totul în mantia protectoare a spiritului religios, singurul care putea reapropia oamenii, proteja pe cel slab, stăpâni pe cel tare, provoca entuziasmul şi creia armonia.

Mişcarea Legionară vrea să modifice societatea în adâncime, adică în esenţa ei. Or, esenţele unei structuri sociale sau politice nu sunt materiale, nici măcar de ordin material, cu toate încercările marxiste de a împământeni această ideie. Ele sunt de ordin spiritual. Schimbările pe care le urmăreşte o mişcare renovatoare, revoluţionară, trebuie să fie *schimbări calitative*, pentru a realiza o *restructurare de fond* iar nu una de aparenţe.

Deaceea, când Mişcarea face apel la spiritul religios şi-l plasează la temelia educaţiei şi activităţii legionare, nu devine o "monstruoasă organizaţie obscurantistă", ci deschide singura poartă ce duce la o restructurare de fond a societăţii în care trăim.

* * *

Nu vrem să convertim pe nimeni.

Fiecare e liber sa gândească şi să procedeze cum vrea el.

Dar suntem obligaţi să aducem la cunoştiinţa tuturor extraordinarele valori morale şi sociale, umane şi politice, ascunce în concepţia legionară, datorite acestui spirit religios ce-i imprimă doctrina, preceptele, concepţia de viaţă şi activitatea.

In clipa în care temeliile lumii se clatină, hărţuite de hoardele îmbâcsite de materialism, Mişcarea Legionară continuă neclintită pe calea ce şi-a croit sub semnul credinţei. De aceea n'a fost sdrobită şi nu va putea fi niciodată.

Victoriile asupra materialismului ateu nu pot fi realizate decât în numele spiritului religios şi-al spiritualităţii creştine.

The origin and the meaning of the term "Vlach"

A characteristic feature of the Byzantine empire was its multinational character. The population of the empire included a variety of peoples and some of these peoples were very important. Among the so called "heirs of Byzantium" we find the Latin speaking Vlachs spread over a wide area from present day Moravia in Czechoslovakia, parts of Poland, the Ukrainian Soviet Socialist Republic, the Moldavian Soviet Socialist Republic, the Caucasus, behind the Urals, the Rumanian Socialist Republic, and all over a wide area of the Balkan peninsula. The Vlachs have been rightly described as "an enigma of the Middle Ages" and they owe their survival to the geographical ahelter provided to them by such mountains as the Pindus in the south and the Carpathian ranges in the north where the horsemen of the "Vôlkerwanderung" could not penetrate and extend their temporary political control. The origin of the term Vlach is disputed. According to one theory which did not win a general acceptance among the scholars who are studying this problem the term Vlach could be derived from a Roman general Pomponius L. Flaccus, the Legate of Moesia, who is mentioned as Fleac by some Rumanian (Moldavian) chroniclers. So for example in the first chronicle written in Moldavian (Rumanian) by the Vornic (this boyar title seems to have bean at once Chamberlain and Supreme Judge) Grigore Ureche (1590-1647) we find the following explanation:

> Some people want to maintain that Moldavia was called Scythia in the Slavonic language. That Scythia occupies a large area not only ours but includes Transylvania, Wallachia and fields across the Dniester so that it includes also a large part of Poland. Some called it also Flachia, which is written in Latin chronicles, according to the Roman General named Flaccus who fought a war with the Scythians in this area and the changing and warping of the name from Flachia they called it Vlahia (1).
>
> (My own translation from the original Moldavian.)

Another Moldavian historian the Logofet (Chancellor) Miron Costin (1635-1691) explains that in the name Flaccus the F was changed into V and the C into H giving us the new term Vlahus. At the same time Costin quotes some poetry of the Roman poet Publii Ovidii Nasonis (43 B. C. - 17 A. D.) send by Ovid to his friend and protector and brother of L. Pomponius Flaccus a certain C. Pomponius Graecinus in Rome:

> Graecinus, in these parts a recent conmander was Flaccus and under his leadership the wild riverbank of the Ister was safe. He maintained the peoples of Moesia in a peace which was respected. With the sword he frightened the Getae who relied on their bow (2).
>
> (My own translation from the original Latin.)

Another theory about the origin of the word Vlach is based on the information given to us by Julius Caesar in his DE BELLO GALLICO, II, p. 24; VII, pp. 7 and 64 whre Caesar tells us that the Germans were invaded and conquered by a powerful celtic tribe known as Volcae. As a result of this the Germans started to apply the name Volcae to all the other celtic tribes they came in contact with. After the romanization of the Celts the Germans extended this term to include the romanized Celts, the Gauls, the Romans and all Latin speaking tribes. In the old high German language (Althochdeutsch), which was spoken approximately until the year 1000 A. D., the word designating the Romans and the Latin speaking peoples changed into "Walh" and "Walah" and later in Mitelhochdeutsch it chaged into "Wolhisch" and the modern "Welsch" (3).

Origin of the term "Vlach"

"Welsch" in modern German signifies a foreigner particularly a Frenchman or an Italian. France is oftem identified in German as "Welschland".

A majority of scholars consider that the terms Vlach, Valakh, Vlasie, Volosc, Bolchov, and Volchov by which the Slavs indentified Latin speaking population groups in Eastern Europe is of Germanic origin. When the Slavs first penetrated into Transylvania they found the Gepids there and borrowed this term from them (4). The Slavic tribes mingled with the Latin speaking Vlachs on both sides of the Danube and during the process of assimilation of the two it seems that gradually the Latin elements prevailed in the area north of the Danube and the Slavic and Greek elements prevailed south of the Danube in the Balkans. The southerm Slavs use the term Vlah for the Latin speaking population of Eastern Europe while the eastern Slavs prefer to use the term Voloh. It is interesting to note that the form used by the southern Slavs Vlah found its way into the Byzantine sources wehre it appears in the Greek form of BLACUS.

In early Latin sources this term appears as Blacus or Vlachus (5). In later Latin sources the Vlachs are sometimes mentioned as Walati, Pastores Romanorum or Vlachorum. Procopius mentions a suburb of Constantinople whre the population was proponderantly Roman and Latin speaking and its name was Vlakeroi which brings us again quite close to the term Vlach.

Quite often today among the Slavic and northwest European nations we find that the word Vlach is used to identify Romans, Latin speaking nationalities or Italians. For example in modern Poland Italy is called in Polish Wlochy, the Italians are Wlasi, the Rumanians (Wallachians) are Wolosi and the Rumanian Principality of Wallachia is Woleszczyzna.

The medieval nationalitites like the Byridniks, Brodniks, and the Bolohovenes are sometimes claimed to be Vlachs by some historians. Other historians insist that they were part of the Kievan Rus...

The French sources refer to the Vlachs as Blas, Blac, Blaque, Valaque, Morlaque (from medieval Latin Merlachi which was an abreviation of Marevalachi meaning the Black Vlachs of Dalmatia), Vallon, and Welche. The Hungarians drop the V and call the Vlachs Olah, Olat or Olak. In the modern Hungarian language the Rumanians are called olahok and the Italians are called olazzok (6). The Vlachs are called by the Italians as Valachi, Morlachi, by the Arabs as Aulak, by the Persians as Ulag, by the Mongols as Iflak and Ulag, and by the Turks as Iflak, Afliak, Ulah or Bogdanians. In English sources we find the Vlachs mentioned also as Wallachians and Moldavians or after their historical union Rumanians. The Vlachs in the Balkan peninsula are sometimes identified as Macedo-Romanii, Aromânii, Istro-Rumanians, Nigri Latini, Tsintsari, Marovalachi or Morlaks (7).

Constantin Josef Jirecek (1854-1918) who is considered to be an outstanding authority on the nationalities of Southeastern Europe agrees that the Vlachs are of Roman origin and they lived interspersed throughout the Balkan peninsula among the Albanians, the Greeks, the Bulgarians, and the Sorbs. In the Medieval Age the Vlachs were quite numerous, but as time went on their numbers decreased. Jirecek thinks that the Vlachs could be counted as the earliest inhabitants of the Balkan peninsula even if the first written record mentioning the Vlachs goes back only to the year 976. Quite interesting are the main character traits of the Vlachs presented by Jirecek. Ho finds the Vlachs full of unusually enterprising spirit, neglecting their own national awareness but at the same time demonstrating a tenacious preservation of their mother tongue (8). Between the sixth and the ninth century one cannot find any direct reference to the Vlachs. The Rumanian historians such as N. Iorga, A. D. Xenopol, V. Pirvan, N. Banescu just to mention a few, are able to peint out only that a Latin speaking population could be traced on both sides of the Danube in the sixth century. They point out that the Byzantine Empire had fortifications north of the Danube in the sixth century in order to protect their border and the latinized people living in that area. This theory is based on Procopius of Caesarea's "On the Buildings" and on "Novellao, N XI" about the church jurisdiction of the newly organized archbishoprie located on the left bank of the Danube at Justiniana Prima. This Novellao proves that both shores of the Danube were under Byzantine rule. Some of the fortified areas mentioned are located in the present regions of Banat and they are: Loderata, Zernes, Artsidava, etc. In Wallachia are mentioned Drubeta (Turnu-Severin), Sutsidava, Turris (Turnu Măgurele), and Dafna at the mouth of the river Arges where it meets the Danube (9).

by Prof. DEMETRIUS-DVOICHENKO-MARKOV
MONMOUTH COLLEGE
West Long Branch, N. J. USA

---

(1) P. P. Panalltescu ed., GRIGORE URECHE LETOPISEȚUL ȚARII MOLDOVEI (GRIGORE URECHE THE CHRONICLE OF THE MOLDAVIAN LAND) (Bucharest, 1955), pp. 59-60. See also E. Russev ed., GRIGORE URECHE LETOPISEȚUL ȚARII MOLDOVEI (Kishinov, 1971), pp. 59-60. Hereafter cited as "URECHE".

(2) P. P. Panaitescu ed., MIRON COSTIN. OPERE ALESE (MIRON COSTIN. SELECTED WORKS) (Bucharest, 1958), p. 18, p. 208 and p. 248. See also G. Ștefan et al. eds., IZVOARELE PRIVIND ISTORIA ROMÂNIEI (SOURCES CONCERNING HISTORY OF RUMANIA) (Bucharest, 1964), Vol. I, pp. 332-333. Praofuit his, Graecine, locis modo Flaccus; et illo ripa forox Histri sub duce tuta fuit. Hic tenuit Mysas gentes in pace fideli: hic arcu fisos terruit onze Gotas. Hereafter cited as "Miron Costin" and G. Ștefan, SOURCES.

(3) Armbruster, ROMANITATEA ROMÂNILOR (THE RUMANIAN'S ROMANITY) (Bucharest, 1972), p. 13. See also G. Ionescu-Varo, "Valah=Român" ("Valach=Rumanian") MAGAZIN ISTORIC (Bucharest, December 1968), Anul II, Nr. 12 (21), pp. 88-89.

(4) M. Comșa, "Novye Svedenia o Rasselenii Slavian Na Teritorii RNR" ("New Data About Slavie Settlements on the Teritory of the Rumanian People's Republic") ROMANOSLAVICA (Bucharest, 1963), Vol. IX, p. 515.

(5) M. Constantinescu, C. Daicoviciu et al. eds., ISTORIA ROMANIEI COMPENDIU (HISTORY OF RUMANIA. COMPENDIUM) (Bucharest, 1969), p. 103. See also A. Sacerdoteanu ed., DIMITRIE ONCIUL. SCRIERI ISTORICE (DEMETRIUS ONCIUL. HISTORICAL WRITINGS) (Bucharest, 1968), p. 453.

(6) Armbruster, *Op. cit.*, p. 14.

(7) D. C. Arion, VLAHII, CLASA SOCIALĂ IN VOEVODATELE ROMANEȘTI (THE VLACHS. A SOCIAL CLASS IN THE RUMANIAN PRINCIPALITIES) (Bucharest, 1940), pp. 7-8.

(8) C. J. Jirecek, GESCHICHTE DER BULGAREN (Prag, 1876), p. 76 and p. 217.

(9) E. Francos, "Vizantiiskoe Gosudarstvo i Levebrezhie Dunaia v VI v." ("The Byzantine Empire and the Left Bank of the Danube in the Sixth Century") VIZANTIISKII VREMENNIK (Moscow, 1961), Vol. XX, pp. 14-17.

ECOURI

CARTAS DE CHILE

El comunismo y la judío-masonería

"Señor:

Daniel Galleguillos.

"En el diario "La Segunda", de fecha 22-2-74, se publicó un reportaje suyo, cuyo título "Ante la campaña contra Chile", la Masonería, una voz muda. Usted dice: "Hasta el momento no se sabe de ninguna gestión de los masones criollos encaminada a contar la verdad sobre Chile en las logias del mundo y parece que llegó el momento de preguntarse las razones por las cuales no hay una explicación de esta actitud".

"Hay que tomar en cuenta que si se decidieran a viajar no tendrían necesidad de ir a los países socialistas, porque allí han sido exterminados por el marxismo, lo que no fue obstáculo alguno para que en nuestro país se permitiera a extremistas, comunistas y socialistas, pertenecer a la Orden, si así lo deseaban".

"Uno de esos marxistas, por ejemplo, se llamó Salvador Allende".

Con estos párrafos no hay necesidad de entrar en mayores detalles, es suficiente para darle una explicación.

Hay un refrán universal que dice: "Defiéndeme, Señor, de los amigos; porque de los enemigos me defiendo yo solo", y que significa que para una persona son mucho más peligrosos los enemigos desconocidos que se le presentan como "amigos", que los enemigos a los cuales conoce y de los que puede defenderse solo. Pues bien, en esa situación se encuentra el mundo libre, especialmente el cristiano, en relación con el comunismo y la judío-masonería. El comunismo es ya un enemigo conocido, un enemigo contra el cual se puede luchar, si se quiere, y que será vencido en el momento en que el mundo cristiano occidental se escape de las garras de sus "amigos" judío-masones.

La judío-masonería es la más peligrosa arma del judaísmo, porque se le considera amiga de los pueblos libres y enemiga del comunismo. La realidad es exactamente lo contrario. La judío-masonería es enemigo desconocido, el feroz enemigo en casa; contra su actuación no hay resistencia. Con libertad debilita desde dentro y roe el cuerpo de la Humanidad, como la tuberculosis consume y debilita hasta matar al individuo. Ningún enfermo de tuberculosis siente dolor, ni es derribado bruscamente por el mal; sólo se da cuenta de que cada día que pasa se vuelve más débil, sin conocer el motivo de esa debilidad, hasta que va al médico. El mundo cristiano, libre todavía, pero enfermo de la peste blanca judío-masónica, no se da cuenta de la enfermedad que padece, pero sí observa que a medida que el tiempo pasa se vuelve más débil ante el comunismo, sin conocer la verdadera causa. Esa causa es la Masonería, cuya actividad secreta está perfectamente coordinada con la actuación del judaísmo y comunismo, dirigida hacia el dominio mundial absoluto. La mayoría de los cristianos atraídos hacias las filas de esa sociedad no conocen su verdadera actuación y su real papel en los asuntos públicos.

El Canciller Bismarck, refiriéndose a los masones cristianos, dijo que son los lacayos de los judíos. Y Bismarck fue un genio político cristiano que paralizó la actividad del judaísmo en Europa, casi toda la segunda mitad del siglo XIX.

Así como los comunistas no judíos, son comunistas porque no saben lo que es en realidad el comunismo y viven en la ilusión de que ellos harán el mundo irrealizable profetizado por las teorías propagandísticas y embusteras de Marx, los masones no judíos han sido engañados por los postulados aparentes de esta secta que es muy atractiva. Toda la propaganda y libros escritos por masones sobre la masonería, la pintan con colores brillantes; en cambio, la mayoría de los escritores antimasones y antimarxistas, o sea, los hombres que se han dado cuenta de ese enorme peligro para la humanidad, se han limitado a empezar el estudio de sus actividades por la aparición de las logias mixtas de judíos y cristianos, sin buscar los orígenes más lejanos de la secta y por consiguiente, sin poder explicar su procedencia, dirección y verdadera finalidad. Se suele decir que la masonería apareció con la fundación de la primera logia que parece tenía el nombre de "Rosacruz", en el siglo XVII. Pero esos escritores debían estudiar primero la historia del pueblo judío y de sus instituciones y así podrían encontrar respuesta a todas las preguntas no aclaradas sobre la masonería. Para evitar confusiones, hay que mencionar siempre esa secta con el nombre real que debe tener, o sea, Judío-masonería.

Para mayor aclaración a mis argumentos, no se puede olvidar que encima de la masonería mixta judío-cristiano, hay otras muchas logias, donde no son admitidos más que judíos, donde se emanan las últimas órdenes a las logias masónicas mixtas. Como los Hijos Libres de Israel, B'nai B 'rith. La Hermandad Judía Y. O. B. P., etc., y muchas otras más que están diseminadas en todo el mundo.

Ahora, usted dice: "que los masones han sido exterminados en los países marxistas. Es evidente que fueron exterminados los masones maristas cristianos, después de haber servido a sus amos los judíos. A continuación, una parte de los cristianos muertos, desaparecidos, presos o fugados de los países de la órbita comunista. El cristiano comunista masón Laslo Rajk, Ministro de asuntos exteriores de Hungría, juzgado, y condenado, bajo culpa de "traición" por sus "hermanos" judíos. Gheorghe Tatarescu, vicepresidente del Consejo de Ministros de Rumania, hoy detenido; Stefan Voitec, ex Ministro y vicepresidente caído en desgracia; Mitita Constantinescu, miembro de la delegación rumana, muerto; Richard Franasovici, ex Ministro de Rumania en Londres, huido al Occidente.

Creo que no se necesitan más comentarios para cualquiera de los lectores, cómo acaban sus "carreras" todos aquellos no judíos que se hacen instrumentos del judaísmo colaborando en la implantación de los regímenes comunistas, que a veces consisten en unas cuantas balas que se llevan con ellos como recuerdo al otro mundo. Igual pasa con las naciones que han cooperado en defensa de los regímenes comunistas. El primero después de la última guerra fue Chiang Kai-Chek, después que se ganó la guerra, lo dejaron recluido en Formosa y ahora último expulsado de las Naciones Unidas, otro instrumento del comunismo.

En toda Europa, la Oriental, sometidos por la fuerza al comunismo, la Occidental, empezando por Inglaterra, después de servir a los judíos comunistas, ahora se ha retirado a sus islas; Alemania dividida; Francia sin sus colonias; Europa Occidental totalmente debilitada, fácil presa del coloso judío-masón-comunista.

Todas las esperanzas de los pueblos hoy día sojuzgados por el comunismo, que sueñan con la liberación, están dirigidas hacia el pueblo americano. Y lo más trágico, es que la mayoría del pueblo americano mismo, cegado por su propio bienestar, no se ha dado cuenta de que la judería lo empuja lenta, pero segura, hacia el abismo comunista, es la última casamata que queda.

Para salvarse a sí misma y al resto de la humanidad, esperamos su reacción antes de que sea demasiado tarde.

Pedro Lombet G.
Carnet núm. 928-40311-

Reflexiones muy valiosas indudablemente.

"LA SEGUNDA"

Santiago de Chile, 13 de marzo de 1974.

Emisiunile de vignete postale ale romanilor liberi

- Olimpiada dela Roma 1960 -

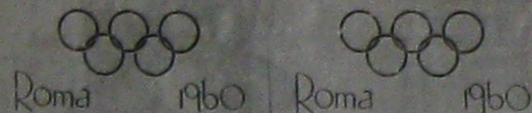
In cadrul celei de a 17-a Olimpiadă, celebrată la Roma în toamna anului 1960, un trăgător român a câștigat medalia de aur la trasul cu pistolul.

Pentru inregistrarea evenimentului in istoria lumii moderne — Filatelia —, Românii Liberi au emis la 13 Ianuarie 1961, o serie de trei valori de 75 bani fiecare, reprezentând silueta unui trăgător cu pistolul, care sfărâmă dintr'un cartuș simbolurile comuniste — secera și ciocanul — situate în centrul țintei.

In partea timbrului de jos, stânga, apare dictonul latin "*MENS SANA IN CORPORE SANO*", devenit lozinca sportului în lumea noastră, iar în partea dreapta, intr'un cadru luminat de torța olimpica, apare apelul Românilor Liberi adresat tineretului din lumea întreaga — TINERI RESPINGETI DOCTRINA COMUNISTA — ca unic mijloc de a realiza zicala antica, "*minte sănătoasă în corp sănătos*".

Apelul este redactat in limbile română spaniola și engleză. Pe timbre mai apar cuvintele —ROMANIA—ROMA 1960, cele 5 inele olimpice și POSTA. Tipărite in coli de 52 de timbre + 8 spații albe, pe fiecare coală se formează trei coloane a câte 18 timbre pentru fiecare text, in română, spaniolă și engleza, producând ca varietate filatelică 9 perechi de timbre cu textul —român și spaniol și textul spaniol și englez. Pe cele 8 spații albe s'a tipărit emblema olimpică, cele 5 cercuri înlănțuite, ROMA și anul celebrării 1960.

Cu acest prilej a fost gravată și o ștampilă specială pentru ziua emisiunei, pe care apare textul — *MENS SANA IN CORPORE SANO— TINERI RESPINGETI COMUNISMUL —ROMA* 1960 — *MADRID* 13. *IANUARIE* 1961 — și un plic filatelic în acest scop, pe care în mai multe culori se reproduc textele de mai sus.

ECOURI

"Destin" - ul D. lui G. Uscatescu

România literară

6

ROBERT ESCARPIT

Meridiane

GEORGE USCATESCU

UBI SUNT

La ce bun anotimpurile fără prezența ta?
La ce bun primăvara? La ce bun?
La ce bun diminețile multicolore?
La ce bun vraja verdelui cuprins în oglindă?

Unde sînt diminețile noastre limpezi?
Unde sînt nopțile noastre calde, suave?
Unde sînt regăsirile bogate în nesaț?
Unde sînt despărțirile rupte din priviri?

De ce dormi sub piatra înflorită a zorilor?
De ce dormi ochi catifelat mort de mult?
De ce dormi în după amiaza cutremurată?
De ce dormi chip smuls din Firea-mi mutilită?

ALDEBARAN

Am prins clipa de extaz a unui ascuns Aldebaran
Și te-am zărit solitară și mută, sus, intre stele
Și mi-am amintit de drumeția noastră fără drum
Asta a fost azi cînd din melcul adormit înfloresc macii.

Ascuns Aldebaran, trimite-mi, în siderală tăcere
Salutul nopții pătruns de mirosul macilor înfloriți
Din privirea dormită a tovarășei drumețe
Parfum planetar înbătat de miresme și cîntec.

Devorat de amintiri, răscolit de imagini
Mă trezesc în zori, zamislesc oglinzi
Melc sideral Narcis multiplicat în mii
De ipostaze sfîșietoare rupte din gol.

Aștept nopți de-a rîndul clipa cînd un ascuns Aldebaran
Șterge harta cerului de stelele toate
Și dintr-un imens de cerneală apari tu
Stea stinsă în acel noiembrie trist, melc înfricoșat.

DELICAT AMNAR

Delicat amnar
Foc zăpadă rînduială
Joc dichisit
Revărsat în roșu
Roș cocoș
Bot umezit
De iubire și lingoare
Adăpată umbră
Soare rumăn
Gînd rupt din vînt
Sin săgetat
Melc amnar
Piatră șlefuită
În ritm
De logaritm
Metafizică pură
În melc
În lemn
În piatră
Limpede
Suverană
Fără crize de nervi
Desprinsă ascetic
Din rozul cărnii
Roz trandafiriu
Roz roză
Paradisiacă
Matematică
Sîngerînd nemilos
În infinit albastru
Semn
De negură
Desprins
Arghezian
Din noapte

Cineva bate
În fund
De lume
De neguri
De smoală
Cineva nechemat
Străin
Glas de tunet
Dar el nu-i
Melc răstignit
Melcul meu
Crucificat
Ah! cît sînge
A fost

Sub scoica lui
Roșie!
Nespusă durere
Însemnată cîndva
Pe răbojul lui
Pătimaș
De glasul
Ce tună
Demult
În umbra
De neguri
Din cornul
Lunii.

(Din poemul *Melc sideral.*)

Cu neobositu-i «Melc Sideral»-Pegaso călărit cu abilitate limaxiană, Domnul George Uscătescu e predestinat să ajungă în Galaxia «Nobel»-ului poesiei universale.

E un minimum către care tind osanalele «Meridiane»-lor din România Literară dela București, reproduse alăturat, și cărora George Uscătescu le multumește cu zâmbetul serafic al marilor inspirați.

Gurile rele spun că ar fi răsplata râvnei cu care, pe vremuri, a inăbușit intransigența patriotică a lui Pamfil Seicaru, Crișu Axente și Aron Cotruș la emisiunile de Radio spaniole destinate României subjugate.

Unde ești Tu Tepeș Doamne?

CRONICAR

ECOURI

STRANIE DISCORDANTA

In legatură cu campania de prozelitism ortodox pe care Regimul din România a început să-l manifeste, în ultimul timp în afara Țării, prin creiarea de Biserici și Capele de rugăciuni în diverse țări, chiar acolo unde Exilul constitue o infimă minoritate, redăm mai jos surprinzătoarea inconsecvență a "bunei credințe" a acestei acțiuni.

In Editura "CERES", sub semnătura Doamnelor Nadejda Ciobanu și Veronica Brote, a apărut în anul 1971 o cărțulie sub titlul: "PE URMELE BUCATARIEI ROMANESTI", din care reproducem numai două din gravurile care ilustrează textul respectiv și din care rezultă adevăratul sens al campaniei care se duce în Streinătate, față de atitudinea continuă anti-religioasă care se menține în Tara.

Credem că nu mai este necesar să demonstrăm care va fi soarta bisericilor românești și a locașurilor de rugăciune, creiate în Streinătate de evlavia Exilaților, dacă acestea ar fi cârmuite direct, sau prin diferite subterfugii, de către emisarii Bucureștiului.

REDACTIONALE

Vignete Postale Romania Libera

Colecția completă de 183 timbre și colițe filatelice, ale celor 56 de emisiuni imprimate, por fi cerute la Redacția Revistei.

Prețul global — redus special — 75 $ USA.

Pot fi cerute și separat, pe teme filatelice:

Tema EUROPA	35 $ USA
Tema CRACIUM..	25 $ USA
Comemorative.	15 $ USA

Cererea și costul în money order, sau cec, pe numele Traian Popescu, pot fi trimise la Apartado de Correos Nr. 9283. Madrid - España. Sau: Calle Villanueva, 43, 4.° dcha. Madrid-1 - España.

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL APARE LUNAR

SUB INGRIJIREA UNUI COMITET DE REDACTIE

★

Redacția și Administrația:
Calle Villanueva, 43 - Teléf. 402 11 01
MADRID (España)
Correspondenta:
Apartado 9.283 - MADRID (España)

★

Abonamente:

Anual	20 $ USA
De susținere	40 $ USA
Expedierea Avion plus.	5 $ USA

Impreso en Marsiega, S. A.—E. Jardiel Poncela, 4.—Madrid-16.—Es manuscrito.